

Leonie

ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Een vervolgverhaal

Seizoen 1, deel 3

Marjolein

marjoleinschrijftover.nl

Leonie

Ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Seizoen 1, deel 3 (aflevering 66 t/m 105)

66. De gemoederen zijn oververhit bij Leonie

Het was allemaal even heel erg heftig geweest. Leonie en Dagmar hoorden al voor ze binnen waren hun moeder op hoge toon praten, gevolgd door de lage bas van hun vader. Ze hadden even gearzeld of ze wel door de achterdeur naar binnen zouden gaan, maar het zou heel erg raar geweest zijn als ze nu ineens bij de voordeur hadden aangebeld. Ze waren dus wat luidruchtig de keuken binnen gekomen en toen die geluiden in de woonkamer doordrongen, was het daar stil geworden. Hun moeder trok een zuinig mondje toen ze haar dochters binnen zag komen. "Ik vind het een schande wat je doet", had ze Dagmar toegebeten. "Dat lieve kind. Nu moet ze zeker plaats maken voor die nieuwe baby. Nou, je zet haar niet zomaar het huis uit. Dan komt we maar bij ons wonen!" zei ze met overslaande stem. Leonie maakte oogcontact met haar vader die seinde dat ze zich rustig moest houden. "Je overdrijft echt ontzettend! Ik doe niets wat Demi tekort doet", zei Dagmar boos. Leonie en haar vader hielden zich wat op de achtergrond terwijl Dagmar en haar moeder over en weer ruzieden. Op een gegeven moment greep vader in. "Dames, nu gaan we even rustig zitten en het er even rustig over hebben. Volgens mij is er helemaal niks aan de hand", hij maakte een gebaar dat ze allemaal moesten gaan zitten. "Lies, even niet", maande hij toen zijn vrouw iets wilde gaan zeggen. "We houden allemaal van Demi, niemand wil haar tekort doen", zei hij, terwijl zijn vrouw het daar duidelijk niet mee eens was.

Het duurde een tijdje voordat Leonie's moeder het opgaf. En eigenlijk deed ze dat niet helemaal. Ze bleef het gevoel houden dat Demi tekort gedaan werd, hoe de andere drie ook op haar in praatten. Dagmar legde tot in den treure de situatie uit en wat de mogelijkheden waren en dat ze er met Demi over gesproken had en dat die het begreep en er niet echt mee zat. Maar Demi had een speciaal plekje in het hart van Elisabeth Vervenne. De komst van Demi was heftig geweest destijds, ze was oma geworden terwijl ze nog in de tieners zat. Ze had veel voor Demi gezorgd en was heel erg betrokken geweest bij het kleine meisje dat de dochter was van haar eigen tienerdochter. De betrokkenheid was gebleven, meer dan bij de kleinkinderen die later geboren werden. Demi had daardoor zo'n beetje twee moeders gehad. En waar ze haar kinderen inmiddels losgelaten had, zat ze nog steeds als een bok op een haverkist als het over Demi ging. Het was pure liefde en dat is natuurlijk prachtig, maar in deze vorm soms ook wel heel moeilijk.

67. Leonie is chagrijnig

Toen Leonie's kinderen zondagavond weer teruggekomen waren, voelde Leonie zich nog steeds opgejaagd van de heftigheden van de middag. Weliswaar was alles voor nu weer koek en ei en ze wist wel dat haar vader op haar moeder in zou praten, maar het had haar een boel energie gekost. De kinderen kwamen met hun eigen sleutel binnen en Leonie stond op om de heen-en-weer krat te halen die nog op de galerij stond. Daar zette Erik hem altijd neer als hij de kinderen kwam brengen. Ze zag nog net dat de deur van het trappenhuis achter Erik dicht viel. Mooi, die had ze net gemist, ze had niet zo'n zin in nog meer confrontaties, het weekend was al roerig genoeg geweest. Ze tilde de krat op en liep ermee naar binnen. Ze zetten hem neer in de gang terwijl ze het geluid van de televisie uit de woonkamer hoorde schallen. Die was dus al aangezet. "Ruimen jullie nog even de spullen uit de krat op?" riep ze boven het lawaai uit. "Anders staat die krat hier morgen nog". "Ben je chagrijnig?" vroeg Julia die al op de bank lag. "Nee, dat ben ik niet, maar dat word ik wel als dat ding hier de halve week staat met spullen erin, omdat jullie te lui zijn om het meteen even op te ruimen. Toe, meteen even doen, het is zo gebeurd". "Nou, doe het zelf dan", zei Julia verveeld. Leonie ontplofte. "Van die bank af en je spullen opruimen!" riep ze Julia toe. "En jullie ook!" zei ze tegen Martijn en Ismay die haar verschrikt aankeken en direct aan het werk gingen. "Zo zeg, niet te zuinig chagrijnig", mopperde Julia, maar ze stond toch maar op toen ze Leonie's blik zag.

"Ik moet dat niet op de kinderen afreageren, maar voor je het weet is dat al gebeurd", zei Leonie de volgende ochtend tegen Judith nadat ze uitgebreid verslag had gedaan van haar weekend. Judith grinnikte. "Het geeft alleen maar aan dat je een mens bent hoor, dat gebeurt soms gewoon. Ik heb nog wat voor je trouwens". Leonie keek Judith nieuwsgierig aan. "Ik heb gisteren mijn laatste courgettesoep uit de vriezer gehaald en ik dacht natuurlijk aan mijn favoriete collega". Leonie lachte. Lekker! Courgettesoep. Het eerste bakje soep dat ze afgelopen zomer van haar collega gekregen had, had ze heel voorzichtig geproefd. Achteraf had ze haar collega uitgebreid gecompimenteerd met de heerlijke soep. Ze had niet kunnen denken dat courgettesoep zo lekker zou zijn! "Ik weet niet of het genoeg is voor het hele gezin", verontschuldigde Judith zich. "Nou, dat geeft helemaal niet, want die vonden de kleur zo eng dat ze het niet wilden proeven. Je kent het wel, dan trekken ze al van die hele vieze gezichten voordat er überhaupt een druppel in hun mond zit, dan lukt het al bijna niet om het nog lekker te vinden, dus ik hou het lekker helemaal voor mezelf alleen. Dank je wel!" zei Leonie blij.

68. Leonie wordt wakker op de bank

De perikelen van het weekend, bleken een voorbode te zijn van een hectische week. Leonie had het gevoel dat ze met het verkeerde been uit bed was gestapt, maar dan niet voor één dag, maar voor de hele week. Ze ergerde zich snel aan de kinderen, het leek wel of ze meer troep door het huis verspreidden dan andere weken en ook de kinderen reageerden geïrriteerd op haar. Zo werkte dat nu eenmaal, dat mechanisme kende Leonie al van de tijdschriften voor moeders: 'als je zelf niet goed in je vel zit, voelt je kind dit en zal het dwarser reageren'. Het ging ook feilloos op voor pubers en Leonie leek het tij niet te kunnen keren. Ze slaakte een zucht van verlichting toen de kinderen woensdagavond weer naar Erik vertrokken waren. Nu eens kijken of ze zichzelf kon 'resetten'. Ze besloot nog maar eens een rondje te lopen in het bos, dat gaf haar altijd rust. Eigenlijk zou ze het wekelijks moeten doen, maar het kwam er gewoon niet van. De stilte, de getsjirp van de vogels, de grote bomen waar ze het liefst haar armen omheen wilde slaan... Soms deed ze dat, maar ze keek altijd eerst uitgebreid om zich heen om zich ervan te verzekeren dat niemand haar zag. Heerlijk was het ook om op de grond te gaan zitten, met je rug tegen een grote beuk aan en dan al je zorgen weg te laten vloeien in de boom. Ze wilde dat ze dat gewoon kon doen, ongeacht of er iemand langs zou lopen of niet.

Thuisgekomen maakte ze snel iets te eten voor zichzelf, een tosti kon best een keertje, vond ze en daarna plofte ze op de bank. Het bos had haar goed gedaan, dat wel, maar ze voelde zich erg moe. Lekker even zitten met een boekje, wierook erbij, even de gedachten op nul proberen te zetten. Leonie voelde de drukte uit haar lichaam vloeien en viel in een diepe slaap.

Daaruit werd ze gewekt door het geluid van haar mobiel, die aangaf dat ze berichtjes kreeg. Ze moest even om zich heen kijken om te concluderen dat ze niet in haar bed lag. Ze pakte haar mobiel en keek wie haar had gestoord bij dit after-dinner-dutje. Dagmar. 'De koningin geeft zich gewonnen hoor', schreef haar zus. Leonie glimlachte. De koningin, zo noemde ze hun moeder weleens. Kennelijk was haar moeder bij Dagmar langs gegaan met een bosje bloemen en had zich verontschuldigd voor haar verkeerde conclusies wat betreft Demi. Dagmar had de indruk dat haar moeder zich vooral bezwaard voelde ten opzichte van de baby die eraan zat te komen. Alsof ze die tekort had gedaan door zo voor Demi op te komen. Inmiddels had ze er langer over nagedacht en geconcludeerd dat Dagmar echt haar best deed een goede oplossing te vinden en Demi niets tekort deed. Het had ook geholpen dat Demi de voorgaande dag bij haar oma langs was gegaan en het over de situatie had gehad alsof het allemaal heel luchtig was en er geen enkel probleem was.

69. Leonie moet nog een kerstboom

Zondagavond kwamen Leonie's kinderen weer thuis. Julia bleef in de deuropening van de woonkamer staan. "Heb je nou nog steeds geen kerstboom?" riep ze verbaasd uit. "Nee, die heb ik nog niet. Mijn hoofd stond er niet naar", zei Leonie "en bovendien vind ik het niet gezellig om die in mijn eentje neer te zetten", voegde ze er tactisch aan toe. Ze hoopte de kinderen wat meer bij haar nieuwe huisje te betrekken door het samen te versieren voor kerst. "Maar heb je wel kerstballen enzo dan? Want we hebben bij papa de boom gezet en volgens mij had hij alle kerstspullen" zei Julia. "Ik heb wel wat meegenomen hoor, dingetjes waar ik aan gehecht ben, maar het leek me eigenlijk ook wel leuk om nieuwe dingen te kopen voor dit huis", zei Leonie. Eigenlijk had ze niet zo'n zin gehad om de kerstspullen uit te zoeken en te verdelen, ten tijde van haar verhuizing was het nauwelijks zomer, dan ben je niet echt met kerstspullen bezig. Ze had vluchtig in de doos gekeken en een paar engeltjes eruit gehaald die ze in de loop van de tijd verzameld had, maar al die standaard slingers en ballen, daar had ze niet zo'n zin in.

"Jaaaaa, kerstspullen kopen!" riep Ismay. "Ja, maar ik moet wel een beetje op mijn portemonnee passen, ik kan er geen bergen geld aan uitgeven", concludeerde Leonie, die ineens toch haar twijfels had over haar actie om nauwelijks kerstspullen mee te nemen. In de loop der jaren had ze toch best het één en ander verzameld en dat in één keer te moeten aanschaffen zou een behoorlijke uitgave zijn. Ineens had ze een idee. "Als we morgen nou eens naar de kringloopwinkel gaan? Daar hebben ze ook wat kunstkerstbomen en versieringen". "Nah, ik vind het tuincentrum leuker", zei Julia. "Ja, ik ook, maar mijn portemonnee nu even niet", grijnsde Leonie.

De volgende middag was Julia toch van de partij om mee te gaan naar de kringloopwinkel om kerstspullen te kopen. Zelfs Martijn had zin om mee te gaan, dus ging Leonie met alledrie haar kinderen naar de kringloopwinkel. De winkel had nog een groot aanbod kerstspullen en kunstkerstbomen. Ze was aan het kijken welke ze mooi vond en wat voor formaat ze wilde hebben toen Frank naar haar toe kwam lopen. "Kun je het vinden?" vroeg hij behulpzaam. "Ja hoor, ik kijk even", zei ze. "Hey, ben jij niet...? Hebben we bij jou niet een kast gebracht?" Frank keek haar vragend aan. "Kasten ja, dat klopt!" "Ja, jij was gescheiden, nu dus je kerstcollectie aanvullen?" hij glimlachte. "Ja, zo iets. CD voor jou CD voor mij, maar dan met kerstballen hè?" Ze grijnsde. "Maar ik vind dit boompje wel leuk". "Zal ik hem dan voor je bij de kassa zetten?" vroeg Frank. Leonie knikte. "Dan zoek ik er ondertussen ook even een doos bij". Frank verdween naar achter.

Ismay kwam aanlopen met een mandje dat aardig vol zat met kerstballen in allerlei kleuren. "Ow, Ismay, we gaan er geen kermis van maken hoor, het is kerstmis, geen kermis. We houden het bij een paar kleuren ballen, zilver, blauw, maar geen rood en geel hoor". Ismay keek teleurgesteld. "Maar ik vind deze zo mooi", Ismay pakte een roze met gouden glitterende eenhoorn omhoog. Leonie schoot in de lach. Achter Ismay was Frank weer verschenen. Hij hield een minikerstboompje omhoog. "Ik weet wat", zei Leonie dankbaar. "Kijk eens, die meneer heeft een klein kerstboompje voor je gevonden, als hij die nou op je eigen kamer zet, dan mag je daar een paar dingetjes voor uitzoeken". Ze glimlachte naar Frank. "Ook bij de kassa dan maar?" vroeg Frank. Leonie knikte. Martijn en Julia kwamen ook net aanlopen. "Mag Ismay een eigen kerstboom?" vroeg Julia. Leonie hoorde Frank een stuk verderop in de winkel hard lachen. "Zal ik er nog twee voor je pakken?" riep hij van een afstandje. "Welja", antwoordde Leonie. Het was hier gelukkig niet zo duur. De kinderen stopten onmiddellijk met het zoeken naar kerstballen voor de boom die in de woonkamer zou komen, maar gingen op zoek naar spulletjes voor hun eigen boompjes. Leonie zocht wat mooie ballen en slingers uit in zilver, wit en ijsblauw en uiteindelijk stond de toonbank vol met manden en zette Frank daar de dozen bij waar de

kerstbomen in zaten. “En omdat jullie zulke goede klanten zijn, krijgen jullie deze als bonus”, zei Frank lachend terwijl hij een grote stoffen kerstman op de toonbank zette. Leonie keek hem wanhopig aan, wat een wanstaltig ding! Maar Ismay viel er meteen voor en Frank grijnsde naar Leonie. Uiteindelijk verlieten ze de winkel bepakt en bezakt, en beboomd.

De kinderen gingen thuis meteen met hun eigen boompjes aan de slag terwijl Leonie begon met de familieboom in de kamer. Ze werd gelukkig al snel geholpen door haar kinderen. De wanstaltige kerstman vond een plekje in de hal, naast de deur van de slaapkamer van Julia en Ismay. Leonie vermoedde dat hij snel zou verhuizen naar de andere kant van de deur, namelijk naar Ismay's kamer. Toen de boom stond en alle versieringen hun plekje gevonden hadden, maakte Leonie een grote beker koffie voor zichzelf en warme chocolademelk voor haar kinderen en zo zaten ze met zijn vieren op de bank te kijken naar de kerstboom. Ze voelde zich gelukkig en warm. Wat een heerlijke middag was het geweest! Echt een familiegevoel en wat waren de kerstbomen gezellig geworden! Leonie was klaar voor de feestdagen.

70. “Wat eten we vandaag?”

Kerst zat er weer op. Het was wennen geweest voor Leonie om haar kinderen een dag te missen met kerst. Ze was die dag bij haar ouders geweest en verder had ze het lekker de hele dag rustig aan gedaan, hangen op de bank met een filmpje was ook wel even fijn, het waren hectische maanden geweest. De dag dat de kinderen bij haar waren had ze met ze gegourmet, daar hielden ze van. Ze had gemerkt aan de kinderen dat ook zij moesten wennen aan de nieuwe situatie, maar het was gezellig en goed geweest. Nu waren ze een paar dagen bij Erik en had Leonie weer een eetafspraak bij Mandy. Leonie vond het zo'n luxe gevoel dat ze niets aan het eten hoefde te doen! Dit keer had ze bij de chocolaterie een paar mooie bonbons gekocht voor bij de koffie, zelf een toetje maken was er niet van gekomen met alle hectiek. En dus vertrok ze tegen vijf uur naar Mandy.

De voordeur stond al op een kier, voorzichtig duwde Leonie hem verder open. Toch altijd een beetje vreemd om zomaar bij iemand naar binnen te lopen, al zal de deur niet voor niks open gestaan hebben. Toen ze op de deurmat stond riep ze: “Joehoe, goed volk!” “Ik ben in de keuken”, hoorde ze Mandy roepen. De deur naar de keuken stond op een kier en Leonie opende hem verder en stapte de keuken in. “Hai”, begroette Mandy haar en gaf haar een kus op haar wang zonder haar met haar handen aan te raken. “Vieze handen”, verklaarde Mandy. Leonie glimlachte. “Wat eten we vandaag?” vroeg ze nieuwsgierig terwijl ze een blik op het aanrecht wierp en het zakje met de bonbons achteloos bij het koffieapparaat neerlegde. Op het aanrecht stonden twee borden met couscous en bieten waarover geroosterde pitten waren verdeeld. Mandy stond nu feta te verkrumelen boven de borden, vandaar de vieze handen. “Zo, klaar!” zei ze terwijl ze haar handen aan haar schort afveegde. Ze pakte beide borden en liep ermee naar de woonkamer, Leonie volgde in haar kielzog. De tafel was gezellig gedekt met mooie placemats en er stond al een glaasje rosé klaar.

“Ga zitten”, zei Mandy “bietjes met couscous en feta, wederom volgens het recept van mijn vriendin Elis. “Wonderlijke combinatie” zei Leonie terwijl ze ging zitten. “Ja, maar wel heel lekker hoor!” zei Mandy. En daar had ze inderdaad gelijk in. “Ik zag dat jij het jezelf makkelijk hebt gemaakt met een zakje bonbons”, grijnsde Mandy. Leonie schaamde zich een beetje. “Is helemaal goed hoor, die vind ik heerlijk! Mijn hobby is koken, de jouwe niet toch?”

71. Leonie wordt in de watten gelegd

“Ik heb dit ook nog nooit gegeten hoor”, verklaarde Mandy, “maar ik ben bij mijn vriendin de foodblogster geweest eerste kerstdag”, Mandy onderbrak haar zin om een slokje van haar wijn te nemen. “Elis heet ze, dat praat wat makkelijker. Ik hou wel van koken, maar zelf verzin ik niets, ik kook gewoon van recepten en dat vindt Elis nou weer heel leuk, die verzint van alles bij elkaar. Maar goed, ik was bij haar op kerstavond en heb er gelogeed, eerste kerstdag hebben we een heerlijke uitgebreide brunch gedaan samen en daarna lekker op de bank met een kerstfilm. En ze heeft me nieuwe recepten gegeven, waaronder dus deze. Wat vind jij ervan?” ze keek Leonie nu afwachtend aan. “Ja, verrassend lekker! Heerlijk eigenlijk!” Leonie zat te smullen. “Ik hoef dit voor de kinderen niet te maken, die zijn echt hopeloos wat dat betreft. Kinderen zorgen er echt voor dat je plezier in koken verdwijnt. Niet dat ik het daarvoor echt heel leuk vond, maar tegenwoordig heeft er altijd wel eentje iets te zeuren over het eten”.

“Tja, ik heb geen kinderen, nooit gewild ook, dus dat weet ik niet. Het lijkt me zo moeilijk. Eerst al zo’n zwangerschap en dan zo’n klein afhankelijk baby’tje, daar moet je jezelf echt helemaal voor aan de kant zetten volgens mij”, zei Mandy. Leonie knikte. Tja, dat was natuurlijk zo, al had ze dat destijds niet op die manier ervaren. Een kind is een enorme verantwoording. Mandy leek Leonie’s gedachten te kunnen lezen. “Volgens mij vind jij het soms ook wel zwaarder dan je van tevoren had ingeschat”. Ze glimlachte naar Leonie. “Ja, dat zou weleens kunnen ja. Je begint aan een baby en eigenlijk heb je geen idee wat je je nou precies op je hals haalt!” Leonie barstte in lachen uit. “Maarja, ik zou ze ook voor geen goud willen missen.”

“Nee, dat begrijp ik”, zei Mandy. “Als ze er eenmaal zijn, dan wil je ze niet meer kwijt”. Mandy stond op om de borden naar de keuken te brengen en kwam terug met een dienblad met daarop twee kopjes koffie en de bonbons op een schaalte. “Volgens mij is het leven van een moeder best heel zwaar, zeker een alleenstaande, net gescheiden moeder. En daarom vind ik het leuk om je af en toe een beetje te verwennen op mijn manier”, zei Mandy terwijl ze haar hand op Leonie’s schouder legde.

72. Leonie gaat fluitend naar haar werk

Toen Leonie de volgende ochtend onderweg was naar haar werk, was ze helemaal blij, ondanks het feit dat ze moest werken tussen de feestdagen. Het was een ontzettend gezellige avond geweest met Mandy. Ze hadden zich de bonbons goed laten smaken. Het leek wel of Mandy haar energie gaf, of misschien was het gewoon het feit dat ze zelf even niet hoefde te koken, dat er voor háár gezorgd werd in plaats van dat zij voor anderen zorgde. Dat was het misschien wel. Even niet de verantwoording hoeven dragen, al is het maar voor de maaltijd. Mandy had een bijzonder effect op Leonie. Ze moest altijd even aan Mandy wennen, even over een drempel heen ofzo, ze was zo anders dan andere vrouwen die ze kende, maar ze hadden ook een hele goede klik samen. Mandy was zelfverzekerd en eigenzinnig en kwam voor haar mening uit. Leonie voelde zich daarbij vergeleken heel burgerlijk. Het streelde haar ego enorm dat iemand als Mandy haar als vriendin wilde. Wat zat een mens toch ingewikkeld in elkaar, bedacht Leonie. Aan de ene kant zo onafhankelijk en volwassen en aan de andere kant nog zo klein en gevoelig voor wat anderen denken en vinden. Leonie bewonderde Mandy om haar ogenschijnlijke onafhankelijkheid, haar vermogen om volledig haar eigen weg te bewandelen. Ze dacht dat ze veel van haar nieuwe buurvrouw zou kunnen leren.

Vanochtend had ze een appje gekregen van Dagmar. Zij ging vandaag voor het eerst naar de verloskundige, samen met Michiel uiteraard. Spannend! Een volgende keer mocht Leonie mee en daar verheugde ze zich op. Baby Kaneel-Vanille. Sinds de barbecue bij Leonie's ouders was dat de werktitel van Dagmar's baby. Leonie grinnikte. Ze was inmiddels op haar werk aangekomen en parkeerde haar autootje tussen twee auto's van haar collega's in. Neuriënd ging ze het kantoor binnen, hing haar jas op, gooide haar tas op haar bureau en liep naar de koffie automaat. "Met jou gaat het goed!" zei Judith, die ook bij de koffie automaat stond. "Ja, met mij gaat het eigenlijk best goed", zei Leonie blij terwijl ze haar mok in de koffie automaat zette en op het knopje 'cappuccino' drukte.

73. Leonie wil een wandelverplichting

Zaterdagochtend kwamen Leonie's kinderen weer thuis. De heen-en-weer-kraat werd zomaar, zonder dat ze er iets over gezegd had, uitgepakt en opgeruimd. Had haar slechte humeur van vorige week dus toch wat opgeleverd! "Hè, wat fijn dat dat meteen even gedaan wordt" complimenteerde Leonie haar kinderen. Julia ging met haar laptop op bed liggen Netflixen en Ismay haalde een tas met lapjes stof tevoorschijn en ging zitten knutselen aan de eettafel. Haar jongste kon altijd zo heerlijk knutselen! Een tas met wat lapjes, wol en lijm en natuurlijk de onvermijdelijke doosjes glitters en Ismay was uren zoet.

Martijn gedroeg zich anders dan anders, vond Leonie. "Is er iets, kerel?" had ze gevraagd terwijl ze met haar hand door zijn haar woelde, maar daar had hij afwerend op gereageerd. Het zou vanzelf wel komen, dacht ze. Maar even in de gaten houden.

Leonie was al vroeg op de markt geweest en was daar Ilse tegen gekomen. Ze hadden afgesproken om de volgende ochtend samen even te gaan wandelen. Dat moesten moeders doen om elkaar privé te spreken zonder oortjes die meeluisterden. Leonie vond het wel fijn om te wandelen, maar het kwam er veel vaker niet dan wel van, dus dit was wel een goede afspraak. Misschien konden ze er een wekelijks terugkerend ritueel van maken, dan wandelde ze in ieder geval nog één keer per week. Er was nog een oplossing om haar tot wandelen te verplichten en Leonie wist al dat die door haar kinderen met gejuich zou worden ontvangen, namelijk een hond nemen. Dat leek Leonie ook wel leuk, maar de verplichting hield haar tegen. Bovendien waren haar kinderen er maar de helft van de tijd en zou het er toch op neerkomen dat zij bij nacht en ontij met het beestje buiten liep. Af en toe wandelen was prima, maar verplicht drie keer per dag? Toch speelde de gedachte aan een hond al een tijdje in haar achterhoofd. Ze wist dat ze dit niet met haar kinderen moest bespreken, want dan ontkwam ze er niet meer aan!

74. Martijn heeft zorgen

Op zondagochtend was Leonie redelijk op tijd opgestaan omdat ze om tien uur met Ilse had afgesproken. Julia sliep uit en Ismay zat alweer aan de eettafel met haar knutselarijen. Leonie was bezig ontbijt te maken toen Martijn bij haar kwam staan in de keuken. "Mama, wat nou als papa een andere vrouw krijgt?" zei hij, bijna onhoorbaar. Leonie schrok en keek naar Martijn naast haar. "Maar schat, hoezo dat ineens?" vroeg ze. Wat ging er om in het koppie van haar zoon? "Papa was aan het bellen met een vrouw donderdag", zei Martijn. Even keek hij haar aan om haar reactie te peilen, daarna keek hij weer naar zijn voeten. "Misschien was dat zomaar een vrouw, voor zijn werk ofzo", suggereerde Leonie. Martijn schudde zijn hoofd. "Nee", zei hij, "papa was heel vrolijk, hij zat steeds te lachen om haar en maakte rare grapjes, dat doet hij anders nooit. Ik denk dat hij misschien een vriendin heeft". "Ach lieverd toch", zei Leonie terwijl ze haar arm om haar zoon heen sloeg en hem naar zich toe trok. Nu was het belangrijk wat ze zei, realiseerde ze zich.

"Het zou kunnen natuurlijk, dat papa een keer een nieuwe vriendin krijgt. Maar jullie zijn altijd het allerbelangrijkste, voor papa en ook voor mij. Je mag er met mij ook altijd over praten als je dat wil. Heb je papa ernaar gevraagd?" vroeg ze. Martijn schudde zijn hoofd. "Mag ik geroosterd brood?" vroeg hij. "Tuurlijk" zei Leonie. Ze moest lachen en pakte de broodrooster uit de kast. Martijn huppelde naar zijn kamer, er was duidelijk een last van zijn schouders gevallen. Leonie schudde lachend haar hoofd. Ze was blij dat hij het vertrouwen had om dit bij haar neer te leggen en ze was blij dat ze hem zo relatief eenvoudig had kunnen geruststellen. Ze dacht aan Erik. Wat een sukkel ook! Dat hij flirterig aan de telefoon had gestaan terwijl zijn kinderen thuis waren. Hij dacht echt dat het nog baby's waren kennelijk. Zouden Julia en Ismay er ook iets van meegekregen hebben of had alleen Martijn het gehoord? Ze wilde daar niet naar vragen, dat zou er weer teveel nadruk op leggen. Ze probeerde het voor nu maar even luchtig te houden.

(Regelmatig levert Elisabeth een bijdrage aan het verhaal, met adviezen, of, zoals hieronder, tijdens een schrijfdag)

Geschreven door Elisabeth van lekkerereceptenvoor2:

'Hier ga ik iemand heel blij meemaken', dacht Mandy terwijl ze de nieuwsbrief las. Vier keer per jaar mag een stewardess iemand voordragen om stewardess voor één dag te worden. Het blijft altijd leuk om te zien hoe pubermeisjes en –jongens genieten en stralen op die dag. Het zijn vaak korte vluchten. Op dezelfde dag heen en terug. Even Leonie een app sturen dat ik Julia heb aangemeld voor deze actie. Hopelijk vertelt ze het Julia nog niet, want het is nog niet zeker. Er zijn vaak zoveel aanmeldingen dat het loten wordt. Maar wie weet. Ik weet zeker dat Julia het heel leuk zal vinden. Zo kan ze met het vak kennismaken. En als ze het leuk vindt, weet ze ook dat ze hard moet studeren. Ik pak mijn mobieltje om de retour-app te lezen. 'Leuk! Geen probleem hoor'.

Geschreven door Marjolein:

'Ze is ingeloot!'. Leonie staaarde naar het schermje van haar mobiel en moest even denken over wat deze boodschap te betekenen had. Toen wist ze het weer. Mandy had haar de nieuwsbrief van haar werk doorgestuurd waarin alles stond. Mandy had Julia aangemeld om een dagje als stewardess mee te lopen. Leonie grijnsde. Eens bedenken hoe ze dit nieuws bij Julia zou brengen. Of zou ze het Mandy laten doen? Dat was wellicht nog leuker, ook voor Mandy. 'Ze is er vanavond, wil je haar zelf het goede nieuws komen vertellen?' Antwoordde ze aan Mandy. Even later was er weer een 'ploink!' op haar telefoon. 'Doe ik! Zal ik in mijn uniform komen en haar officieel uitnodigen? Dan maak ik zo'n kartonnen bord, je weet wel, die ze ook altijd hebben als iemand een grote prijs gewonnen heeft op televisie!'

Geschreven door Elisabeth van lekkerereceptenvoor2:

Mandy belde aan bij Leonie. Martijn opende de deur. "Hoi Mandy, wat zie je er mooi uit." Hij was nog niet uitgesproken of Julia stond al bij de deur. "Hoi, is jullie moeder thuis?" "Ja", zei Julia, "kom maar binnen." "Dank je wel." Ondertussen kwam Leonie ook naar de gang. Het is een kleine hal dus het werd al snel krap met zijn vieren. Martijn liep voorop en de rest volgde. "Wat gezellig dat je er bent", zei Leonie. "Ik val maar direct met de deur in huis. Julia, ik heb heel leuk nieuws voor je. Open de enveloppe en lees de brief maar." Julia haalde de brief uit de enveloppe en las wat er stond. 'Beste Julia, jij mag één dag stewardess zijn. Met uniform en koffertje. De vlucht gaat naar Barcelona.' Ineens zag Leonie een traan verschijnen bij Julia.

75. Ilse is het kwijt

Om vijf over tien parkeerde Leonie haar auto op de parkeerplaats bij het bos waar ze met Ilse had afgesproken. Ilse stond al bij haar auto te wachten. "Ik moest de kinderen van me afschudden, die wilden ineens ook mee", lachte Ilse nadat ze Leonie met drie kussen begroet had. "Die van mij niet", zei Leonie "Julia lag zelfs nog te slapen". "Meisjes zijn denk ik toch wat eerder in de puberteit, Niels is daarin echt nog een stuk kinderlijker", zei Ilse. De zoon van Ilse was een jaar jonger dan Julia.

Samen liepen ze het bos in. Het was heerlijk op deze zondagochtend, de vogeltjes zongen in de bomen en verder was er helemaal niets te horen. In de verte was een open plek waar de zon op de grond scheen. Wat was de natuur toch schitterend!

"Hoe is het nou met je?" vroeg Leonie haar vriendin. "Op zich gaat het goed. Vincent houdt zich koest en doet zijn best, de kinderen gaan lekker". "Vroeg ik hoe het met je man en kinderen gaat?" zei Leonie. "Nee, dat vroeg ik niet. Ik vroeg hoe het met jou ging, met Ilse, met mijn beste vriendin". Ilse keek Leonie verlegen aan en keek daarna weer naar haar schoenen. Het was stil totdat Leonie Ilse hoorde snikken. "Meisje toch... wat is er?" Leonie sloeg haar arm om Ilse heen. "Het is gewoon weg", snikte Ilse. "Ik mag helemaal niet klagen, alles gaat zijn gangetje, maar het is weg, mijn gevoel voor Vincent." Nu keek ze Leonie vragend aan.

"Het enige wat ik je kan zeggen", zei Leonie, die zich ineens een soort afgestudeerd relatiekenner voelde, "is dat je je gevoel niet kunt verloochenen. Ik begrijp ook best dat je niet zomaar je huwelijk opgeeft en het is natuurlijk ook mogelijk dat de liefde weer terugkomt, maar je gevoel kun je niet aan de kant schuiven. Uiteindelijk zal dat winnen. Anders verlies je jezelf namelijk". Ilse leek niet blij met haar antwoord, maar had dit wel verwacht. "Ik wil het niet Leonie, ik wil niet scheiden, ik ben jou niet. Ik ben niet zo sterk als jij bent, ik kan dat niet. Ik wil het niet". Weer rolden de tranen over Ilse's wangen. Leonie kon niets anders doen dan haar armen om haar vriendin heen slaan.

76. Ilse spookt in Leonie's hoofd

Ilse bleef nog lang in Leonie's hoofd rondspoken. Wat heftig wat mensen elkaar aan konden doen in relaties! Wat was het toch ingewikkeld. Je begint aan een relatie en dan is alles heerlijk en geweldig, maar na zoveel jaren en een paar kinderen, als de sleur erin komt, moet je ook nog steeds 24 uur per dagen samen doorbrengen en alle ballen in de lucht houden. Wat kon dat toch ingewikkeld zijn als de liefde gewond raakte en slecht wilde genezen. Leonie wist er zelf natuurlijk alles van. Ook zij was haar liefde voor Erik kwijtgeraakt, al waren er geen dingen gebeurd zoals bij Ilse. Het was gewoon heel langzaam gesleten, weggeslopen terwijl ze niet opletten omdat ze druk waren met de afleidingen van alledag. En toen ze ineens weer keken, was de liefde vertrokken. Althans, voornamelijk bij Leonie. Erik had het nog willen proberen, maar Leonie's liefde had onherstelbare schade opgelopen. Pijnlijk, dat zeker, maar Leonie was blij dat ze het inmiddels achter zich had gelaten en nu haar eigen dak boven haar hoofd had. Ze had medelijden met Ilse. Die moest deze hele weg nog gaan, of een ander pad zoeken, een pad dat haar liefde voor Vincent nog zou kunnen helen. Voor Ilse hoopte ze maar dat dat pad er was en dat ze het zou vinden. Zelf stond ze er heel anders in. In dit soort gevallen overwon de liefde maar heel zelden in haar ogen, of kwam er dusdanig mismaakt uit dat geen echte relatie meer te noemen was, geen liefdevolle relatie, zoals het zou moeten. Leonie glimlachte in zichzelf. Ze kon wel in een reclamespotje om een scheiding aan te prijzen! Nee, het was allemaal erg genoeg, maar Leonie was blij met de stap die ze genomen had vorig jaar en ze was blij met waar ze nu gekomen was. Haar eigen appartementje, haar kinderen, de nieuwe vriendschappen, dat ze zelf uitmaakte hoe ze haar vrije tijd besteedde, heerlijk!

Vorig jaar... Het was een heftig jaar geweest. Nu lag het nieuwe jaar voor haar uitgestrekt met allemaal nieuwe mogelijkheden. Ze had er zin in! Morgen ging ze met Dagmar mee naar de verloskundige, het hartje luisteren van haar nieuwe neefje of nichtje, baby Kaneel-Vanille!

77. Leonie gaat mee naar de verloskundige

Buiten voor Leonie's appartement toeterde Dagmar. Leonie pakte snel haar jas en tas en liep naar buiten. Dagmar kwam haar oppikken om naar de verloskundige te gaan. Ze was inmiddels een paar keer geweest met Michiel en nu mocht Leonie een keer mee.

"Ik vind het best spannend", zei Leonie terwijl ze de autodeur dicht trok en haar gordel vastmaakte. Dagmar grijnsde. "Ja, dat blijft het altijd wel hè? Van Demi is het al zo lang geleden, dat lijkt wel in een vorig leven. En er is zoveel veranderd! Het is voor mij ook gewoon weer helemaal nieuw!" Leonie keek naar de buik van haar zus. Dagmar zag het. "Ja, groeit goed hè?" "Nou, daar kun je het over hebben! Zijn het er niet toevallig twee?" "Ow, hou op hoor, daar zou ik echt van schrikken! Nee hoor, het is er gewoon eentje", zei Dagmar stellig.

"Al nieuws aan het huizenfront?" vroeg Leonie. Ze wist dat Dagmar en Michiel aan het rondkijken waren naar een huis waar ze met hun toekomstige gezinnetje konden gaan wonen. "Nou, nu je het daarover hebt... we hebben wel een leuk huisje gezien! Overmorgen gaan we het bezichtigen. In het dorp waar Michiel woont", zei Dagmar. "En Demi?" vroeg Leonie. "Ja, daar is nog niets aan veranderd. Ze is aan het kijken naar een kamer, maar dat valt ook nog niet mee zo halverwege het jaar. We gaan het wel beleven. Ik hoop stiekem dat ze straks toch mee verhuist, tijdelijk, maar dat het haar zo goed bevalt dat ze blijft". Leonie glimlachte naar haar zus. Ze wist wel dat het Dagmar's wens was om met Michiel, Demi en straks de baby in één huis te wonen. Ze kon zich dat ook wel voorstellen.

Inmiddels waren ze bij de verloskundigenpraktijk aangekomen. Ze namen plaats in de wachtkamer maar werden al na drie minuten binnen geroepen. "Je zus zeker?" zei de verloskundige tegen Dagmar toen ze Leonie zag. "Ja, mijn zus. Leonie". De verloskundige stelde wat vragen aan Dagmar en daarna kwam het weegmoment en mocht Dagmar plaatsnemen op de behandeltafel zodat de verloskundige de buik van Dagmar kon voelen en werd met de doppler het hartje gezocht. Al snel vulde de kamer zich met het geluid van een dapper kloppend hartje. Dagmar had een smile van oor tot oor en Leonie was ontroerd door dit geluid. Het bleef toch echt een wonder!

78. Martijn kijkt met een schuin oog op Leonie's telefoon

Leonie's telefoon ging, het was Dagmar. "Ow, het is zo'n leuk huis!" hoorde ze haar zus enthousiast aan de andere kant van de lijn. Dat was ook zo, Dagmar en Michiel waren wezen kijken bij een huis! Leonie kreeg niet de kans om ertussen te komen, want Dagmar ratelde al verder. "Het is precies goed voor ons! De keuken is helemaal wat ik leuk vind en de vloer is prima! Boven zijn er drie slaapkamers en er is een tuin..." Dagmar had altijd met Demi in hetzelfde huurappartementje gewoond en had nooit een tuin gehad. Michiel woonde ook in een appartement, dus een tuin was Leonie's zus niet gewend. "Klinkt goed, hebben jullie een bod gedaan?" "Dat gaat Michiel morgen doen, dit is zo'n leuk huis!" "Dat vind ik fijn om te horen! Wanneer zouden jullie erin kunnen?" "Dat is een dingetje, dat duurt nog een maand of drie". "Oké, dat is op te lossen. En Demi?" vroeg Leonie. "Demi is niet enthousiast omdat het in Michiel zijn woonplaats is, daar wil ze niet wonen eigenlijk. Met het openbaar vervoer is het een stuk omslachtiger om op school te komen. Maar goed, ze zoekt nog steeds naar een kamer, het wordt vast opgelost. En anders kan ze altijd nog bij mam en pap wonen". Dagmar liet expres een stilte vallen. Leonie barstte in lachen uit. "Ik ben benieuwd hoe dat zou bevallen uiteindelijk." "Mij ook. Demi is niet meer de peuter van weleer en ook niet de heilige die mama af en toe van haar maakt. Misschien dus maar beter om haar in die waan te laten". Daar was Leonie het mee eens. Demi was inmiddels een volwassen vrouw en om dan bij je opa en oma te wonen...

Martijn kwam de keuken in lopen toen Leonie het gesprek beëindigde. "Wie was dat?" vroeg hij. Kinderen wilden altijd precies weten met wie je praatte. "Dagmar, Michiel en Dagmar zijn bij een huis wezen kijken waar ze kunnen gaan wonen als de baby komt". Martijn schonk een glas limonade in. "Oja, die vanilleijsbaby", zei Martijn. Heel veel interesse had hij er duidelijk niet voor. Ondertussen kwam er een berichtje binnen op Leonie's telefoon. Automatisch pakte ze haar telefoon om te kijken. Het was een berichtje van Demi. "Ben je vanavond thuis?" luidde de boodschap. Demi wilde vast even kletsen met haar tante over het huis. Martijn stond naast Leonie met een schuin oog naar haar scherm te kijken. "Je nicht Demi, kun je het zien zo?" grinnikte Leonie. Ze woelde met haar hand door haar zoons haar. Martijn glimlachte. "Ja, dat zie ik", zei hij. "Bij papa mag ik nooit op het scherm kijken, maar hij zit altijd te lachen als hij op z'n telefoon zit". Martijn vertrok met zijn limonade de keuken uit. Leonie bleef peinzend achter. Moest ze nu doorvragen bij Martijn? Zat Erik met die vrouw te appen? Maakte Martijn zich zorgen en wilde hij dat ze ernaar vroeg?

79. Demi heeft iemand ontmoet

Om half acht ging de bel. Julia deed de deur open. Samen met Demi kwam ze terug naar de woonkamer. “Hey, ouwe nicht van me”, plaagde Leonie haar nichtje. “Koffie?” Demi trok een vies gezicht. “Doe maar thee”, zei ze. “Toch niet ook zwanger hè?” grapte Leonie. Demi trok een zielig gezicht. “Nee toch?” Leonie stond stokstijf stil in de kamer. Goh, het zal toch niet? “Had ik je even hè?” lachte Demi. “Geintje!! Heb je cappuccino?” “Trut!” zei Leonie en liep naar de keuken. Julia had intussen ook de grootste lol om de grap van Demi. “Cappuccino van zo’n zakje poeder dan hè?” vroeg Leonie. “Oja, da’s goed. Die goede koffiemachine heb je niet meer natuurlijk”. “Nee”, zei Leonie, “die is bij Erik gebleven.”

Even later zaten ze op de bank, Demi met cappuccino, Leonie had koffie en Julia thee. Julia had chocola uit de kast gehaald. Al snel ging het gesprek over het huis dat Dagmar en Michiel bezichtigd hadden. “Ik heb de foto’s gezien. Mooi huis hoor”, zei Demi. “Maar ik ga daar niet wonen. In dat gehucht van Michiel is het OV zo slecht, dan doe ik er anderhalf uur over om op school te komen.” “Ook niet tijdelijk? Ik bedoel, als je geen kamer kunt vinden.” vroeg Leonie. “Nee, dan verzin ik wel iets anders”, zei Demi. Ze keek demonstratief rond en gaf Julia een por. “Kan ik bij jou op de kamer erbij anders?” vroeg ze. Julia keek verschrikt op. “Bij je opa en oma?” opperde Leonie terwijl ze Demi een knipoog gaf. Demi schoot in de lach. “Ja, dat is heel lief van oma, maar het zijn wel oude mensen, ik weet niet of dat nou het beste idee is. We zien het wel hoor, het is nog niet zo ver.” “Geen leuke jongen op het oog die al op zichzelf woont ofzo?” plaagde Leonie. Nu werd Demi ineens rood. Julia zag het ook en was ineens al oor. “Vertel...” zei Leonie uitnodigend. Demi aarzelde even. “Ik heb wel iemand ontmoet die ik leuk vind, maar dat is nog niks hoor. En misschien wordt het ook wel niks. Je zegt nog niks tegen mama hoor!” waarschuwde ze Leonie en ze draaide zich meteen om naar Julia. “En jij ook niet!” voegde ze eraan toe. “Wij zeggen niks, toch Juul?” zei Leonie zoet. “Nee, wij zeggen niks”, zei Julia terwijl ze met haar hand een ritsgebaar voor haar mond maakte. “Hoe heet ie?” “Dat zeg ik nog niet, anders zit jij meteen op Facebook straks”, zei Demi geheimzinnig. “Maar hij is heel erg leuk. Hij woont nog niet op zichzelf, dus het is geen oplossing voor mijn woonprobleem straks.”

80. Leonie's vader heeft een lumineus idee

Met het huis van Dagmar en Michiel ging het ineens snel. Een paar dagen later was het van hun. Althans, de overdracht liet nog even op zich wachten. Michiels appartement kon in de verkoop en het vraagstuk van Demi's woonplek was een hot item. Leonie was bij haar vader op bezoek gegaan op de wekelijkse gymavond van haar moeder.

"Wat vind jij er dan van dat mama wil dat Demi hier komt wonen?" vroeg Leonie haar vader. "Nou, dat probeer ik haar uit haar hoofd te praten. Je moeder heeft denk ik niet helemaal scherp voor de geest hoe dat zal gaan." zei haar vader. "Demi is een jonge vrouw die weet wat ze wil, geen klein kind dat afhankelijk van je is. Demi is veel meer vrijheid gewend, je moeder is veel meer van de regeltjes. Dat kon best eens botsen met die twee en dat zou jammer zijn. Dus ik denk aan een andere oplossing. Ik heb al een plannetje." Zijn ogen twinkelden. "Nog koffie?" vroeg hij. "Ja, lekker, maar vertel! Wat is je plannetje?" Leonie's vader stond op, pakte de koffiekopjes en liep naar de keuken. Leonie volgde hem. Ze wilde nu weten wat haar vader had bedacht.

"Ja, vertel maar! Wat is je oplossing?" drong ze aan. Haar vader glimlachte. "Nou, ik denk dat ik ga voorstellen dat wij de huur van Dagmar's appartementje betalen tot Demi op kamers gaat wonen." zei hij glimlachend. Leonie liet het even op zich inwerken. Tja, daar was geen speld tussen te krijgen. "Maar wat nou als het nog heel lang duurt voor ze een kamer heeft?" vroeg Leonie. Dat zou aardig in de papieren gaan lopen. Haar vader haalde zijn schouders op. "Ik denk dat dat meevalt, ze zal na de zomer wel op kamers gaan en als dat niet zo is, is het ook goed, we kunnen het wel lijden." "Wat ben je toch een schat!" zei Leonie terwijl ze haar vader een kus op zijn wang gaf. Hij kleurde ervan. "Ja ja, dat zal allemaal wel. Nog niet verder vertellen, want ik moet je moeder nog even enthousiast krijgen voor dit idee, die weet nog nergens van". Hij knipoogde naar zijn dochter. "My lips are sealed", zei Leonie. "Hoe zit het met die koffie? Komt die nog?" Allebei schoten ze in de lach.

81. Leonie's kinderen zijn zichzelf niet

Toen de kinderen weer terug kwamen van Erik merkte Leonie iets aan ze. Zelfs Ismay gedroeg zich anders dan anders, alsof ze allemaal van slag waren. Alsof er ruzie was geweest. "Wat is er aan de hand? Hebben jullie ruzie gemaakt met papa ofzo? Heb ik iets fout gedaan?" Julia keek haar alleen maar aan en ging naar haar kamer. "Ik moet huiswerk maken", zei ze en verdween naar het achterste deel van de kamer die ze deelde met Ismay. Martijn haalde zijn schouders op en zei: "Nee hoor, niks aan de hand" en dook voor de televisie. Ismay keek haar vragend aan. Leonie haalde haar schouders op. Dan zal ze het wel mis hebben. Ze ging naar de keuken om koffie voor zichzelf te maken. Toen ze daar toch stond, haalde ze meteen maar even een doekje over het aanrecht. Ineens stond Julia achter haar. "Wil je voor mij thee maken?" vroeg ze. Leonie had bijna de woorden in haar mond om haar dochter te zeggen dat ze zeker wist dat ze dat prima zelf kon, maar er was iets in de stem van Julia dat haar alarmeerde. "Wat is er toch schat? Voel je je niet lekker?" vroeg ze terwijl ze de waterkoker aanzette. Julia haalde haar schouders op.

"Weet je mam", begon Julia. Ze keek Leonie even vluchtig aan, maar keek daarna direct weer naar beneden. "Het was zo gek, papa had vanmiddag visite. Het was een vrouw. En ik weet het niet hoor, maar volgens mij was ze niet zomaar op visite." Julia keek haar moeder vragend aan. "Hoe bedoel je niet zomaar op visite schat?" vroeg Leonie. Ze dacht ineens aan wat Martijn had gezegd over dat Erik op zijn telefoon zat en Martijn niet mee mocht kijken. "Kende je die vrouw?" vroeg Leonie. Julia schudde haar hoofd. "Nee, nooit gezien, ook vroeger niet, maar papa kende haar wel goed kennelijk. En ze deed zo gemaakt geïnteresseerd, ze vroeg van alles aan me". "Hmmm..." zei Leonie. "Wat denk jij dan?" vroeg ze haar dochter. Ze wilde zelf niet het V-woord noemen, ze kon er natuurlijk ook enorm naast zitten. "Misschien is het wel papa zijn nieuwe vriendin ofzo", zei Julia en weer keek ze naar haar voeten, alsof ze bang was voor Leonie's reactie.

"Lieve schat, dat zou natuurlijk kunnen, ik weet het niet. Maar het kan ook gewoon een collega zijn of gewoon een vriendin, niet zijn vriendin." "Maar dat kan toch niet zomaar?" zei Julia. Nu was het Leonie's beurt haar schouders op te halen. "Ja, dat kan natuurlijk. We zijn niet meer getrouwd, misschien krijgt hij wel een keer een nieuwe vriendin." Ze wilde er eigenlijk achteraan zeggen: ik hoop dat hij dan wel het fatsoen heeft haar rustig te introduceren bij zijn kinderen, maar die zin slikte ze maar even in.

82. Leonie dagdroomt

Eigenlijk was Leonie woedend op Erik. Verdorie! Wat dacht ie wel niet? Alledrie haar kinderen overstuur! In principe was er geen aanleiding voor de kinderen om te denken dat het om een nieuwe vriendin ging, ze had van Julia begrepen dat er geen directe aanwijzingen waren geweest dat het om meer dan 'zomaar iemand' zou gaan, maar de kinderen hadden het alledrie gevoeld. Dit was anders, dit was niet zomaar iemand. Erik had zich anders gedragen ten opzichte van deze vrouw dan hij normaal deed, 'kinderachtig' omschreef Julia het. Hij had zitten giechelen en flirten met deze Suzanne, zoals ze kennelijk heette. Haar kinderen hadden haarscherp aangevoeld dat er hier veel meer aan de hand was. Erik dacht zeker dat hij dit zomaar kon doen zonder dat ze er erg in hadden ofzo? Ze waren niet achterlijk, dat was wel duidelijk. Ze had ineens veel zin om Erik een gepeperde e-mail te sturen, maar ze wist ook dat ze geen poot had om op te staan voorlopig. Hij was vrij om te doen wat hij wilde en alhoewel Leonie vond dat hij het helemaal niet handig aanpakte, vond hij waarschijnlijk van wel. Ze zouden alleen maar ruzie krijgen. Leonie besloot het maar even goed in de gaten te houden en aan de bel te trekken als haar kinderen het er moeilijker mee zouden krijgen.

De volgende dag op haar werk deed ze verslag aan Judith over het gebeurde. Judith was het met haar eens dat het niet handig was geweest van Erik. "Misschien denkt hij dat hij haar straks makkelijker als zijn vriendin kan introduceren als ze al een paar keer thuis is geweest en de kinderen haar dus al een beetje kennen" opperde Judith. Leonie knikte. Zoiets had ze ook bedacht. Kennelijk had Erik niet in de gaten dat zijn kinderen zich er helemaal niet fijn bij voelden, of hij was te verliefd om de signalen op te pikken.

Erik verliefd, tenminste, misschien had ze het wel helemaal mis. Onwillekeurig dacht Leonie terug aan het begin van haar relatie met Erik, toen hij wekelijks kwam met bossen bloemen en haar op handen droeg. Ze glimlachte. Wat was ze toen gelukkig geweest! Zij, Leonie, die zichzelf een muurbloempje vond en die dacht dat er niemand was die haar de allerleukste zou vinden, had verkering! Ze was negentien geweest toen ze verkering kregen, Erik was vier jaar ouder. Ze was in de zevende hemel geweest. Haar dagdroom spatte als een zeepbel uit elkaar. In een honderdste seconde reisde ze twintig jaar vooruit in de tijd en was ze weer in het hier en nu. "Je was ver weg hè?" lachte Judith haar toe.

83. Leonie gaat vis eten

Leonie had bij de supermarkt nog snel even twee toetjes meegenomen, want vanavond was weer haar eetavond bij Mandy! Het was tiramisu geworden, kant en klaar in een éénpersoonsbakje. Leonie had zelf ook weleens tiramisu gemaakt en dat was uiteraard een stuk lekkerder, maar ze had nu geen tijd en zin gehad om zelf iets te maken. Gelukkig verwachtte Mandy dat ook niet van haar.

“Hey schat!” begroette Mandy haar en zoende haar op haar wang. Leonie rook de zoete geur van Mandy’s parfum. “Wat ruik je lekker!” zei ze. Mandy knikte. “Ja, dat is het voordeel van mijn beroep, altijd parfum uit de tax free winkel! Kom even mee naar de keuken, ik moet even op de vis letten”. Ze lachte om Leonie’s gezicht. “Ja ja, vandaag is het zo ver, vandaag eten we vis! En ja, dat lust jij.” Leonie glimlachte maar was meteen ook een beetje bang. Ze hoopte maar dat ze het echt lekker zou vinden. In de keuken stond een koekenpan op het fornuis met daarin twee stukken zalm. “Dat lusten de meeste mensen wel, ook degenen die niet zo gek zijn op vis,” zei Mandy. “Ik hoop het echt”, zei Leonie niet helemaal overtuigd.

Toen de moten zalm aan alle kanten bruin gebakken waren, legde Mandy ze behendig op de borden en haalde daarna een ovenschaal uit de oven die gevuld was met groenten, zo te zien puntpaprika en zoete aardappel. Het rook heerlijk naar de kruiden die in de schaal zaten. Mandy schepte het op de borden. “Kom mee”, zei ze en ze liep met de borden naar de woonkamer. “Kijk eens!” zei Mandy en knikte in de richting van de eettafel. “Ik dacht, als ik nu toch regelmatig met iemand eet, kan ik ook wel eens mooi tafellinnen kopen”. Op de tafel lag een prachtig tafelkleed, wit met groene ranken waaraan blauwe en roze bloemetjes groeiden. Bij de borden lagen roze bijpassende servetten. “Ik heb ook nog blauwe en groene servetten die erbij passen”, zei Mandy. “Gekocht in een allerschattigst winkeltje ergens in Maleisië, waar ik een paar dagen was voor mijn werk.” “Het is werkelijk prachtig” zei Leonie bewonderend. Mandy zette de borden neer, oja, vis! Leonie was het bijna vergeten.

84. Het is gezellig bij Mandy

“Tuurlijk heb ik weleens een relatie gehad”, vertelde Mandy. “Een maand of zes is het record geloof ik, maar meestal was het lang voor die tijd al over”. Mandy grinnikte. Na het eten en de tiramisu hadden ze nog na zitten tafelen aan de eettafel. Na de koffie had Mandy een fles witte wijn open gemaakt en bij het tweede glas waren ze naar de bank verhuisd. De eerste keer dat Leonie bij Mandy at, was ze kort na de koffie weer naar huis gegaan. De keren erna was ze ietsje langer gebleven, maar vandaag leek ze maar niet weg te willen.

Leonie vertelde meestal weinig over haar dagelijkse beslommeringen aan Mandy, ze voelde zich altijd zo burgerlijk dan. Mandy had een heel ander leven, die had niet gekozen voor een huwelijk en kinderen en ze had altijd een beetje het gevoel dat Mandy daar ook niet over wilde praten. Nu had het gebeurde met Erik haar zo hoog gezeten dat ze er toch over begonnen was en zo was het gesprek op relaties gekomen. Het hielp waarschijnlijk ook wel dat ze inmiddels aan hun derde glas wijn bezig waren.

“Och, mijn eerste vriendje, de arme jongen!” Mandy gierde al bij de gedachte. “Ik was vijftien en na een week was ik al zo verveeld dat ik het maar weer uitmaakte. De arme jongen heeft nog maanden geprobeerd me over te halen om weer verkering met hem te ‘nemen!’” “Wat knap!” zei Leonie. “Ik was negentien toen ik Erik ontmoette en ik was dolblij dat er toch nog iemand was die me wilde. Ik was al bang dat ik een ouwe vrijster zou worden.” zei Leonie. “Een ouwe vrijster! Dat is dan wat ik nu ben zeker!” Mandy gierde het uit. Leonie lag ook dubbel. “Nee, een ouwe vrijster is zo iemand die niets van mannen moet hebben, tenminste, dat zie ik voor me. Zo’n vrouw met een geruite rok en een hele dikke panty met van die stevige, veilige schoenen”. “Zo eentje met een spencer over een net niet witte blouse”. “die als het regent zo’n doorzichtig regenkapje draagt omdat anders haar watergolf instort”. Ze hadden de grootste lol. “Nee, dat ben jij niet”, concludeerde Leonie uiteindelijk terwijl ze de tranen van haar wangen afveegde. Er hing een stilte in de lucht en even leek het of Mandy iets wilde zeggen. “Goh, ik heb in tijden niet zo gelachen”, zei ze uiteindelijk, maar Leonie had vaag het gevoel dat ze iets anders had willen zeggen. “Anders ik wel”, zei Leonie. “Hoe laat is het eigenlijk?” vroeg Leonie uiteindelijk terwijl ze om zich heen keek. Dat was een automatisme, want ze was al vaker bij Mandy geweest en ze wist dus dat die geen klok in haar woonkamer had. Ze pakte haar mobieltje en drukte hem aan. “Jeetje, het is al één uur!” riep ze geschrokken uit. “Ik ga gauw mijn mandje in, ik moet morgen gewoon werken!” Ze stond op en kustte Mandy op haar wang. “Ga maar gauw liefje”, zei Mandy. “Ik heb medelijden met je. Ik zal morgen aan je denken als ik wakker word en me nog een keertje omdraai”.

85. Leonie botst bijna tegen iemand op

Leonie maakte haar standaard rondje door de supermarkt. Een maand of twee geleden was de indeling veranderd en was Leonie de weg kwijt geweest in haar 'eigen' supermarkt. Inmiddels was ze helemaal gewend aan waar alles stond en maakte ze, bijna op de automatische piloot, haar rondje door de supermarkt, links en rechts geroutineerd spullen uit de schappen pakkend. Ineens was het pad geblokkeerd, er stond een kar met spullen die in de schappen gezet moesten worden, maar daar was geen medewerker van de supermarkt bij en aan de andere kant stond een onbemand winkelwagentje. Leonie ergerde zich. Verdorie, wat onhandig dit! Ze wilde net aan het karretje gaan sjoeren toen de eigenaar zich aandiende. "Ow, sorry, dat heb ik niet handig aangepakt, zie ik, ik heb de hele boel geblokkeerd." klonk het vrolijk. Meteen was haar ergenis verdwenen en keek ze naar de man die zich had verontschuldigd. Frank van de kringloopwinkel. "Ah, en kijk eens wiens pad ik heb afgesneden? De dame die ons een geweldige kerstomzet heeft bezorgd!" Leonie bloosde. "Nou, dat zal best meevallen, tenminste, dat zou niet best zijn voor jullie omzet!" ze grinnikte. "Wilt u mijn nederige excuses aanvaarden?" Frank boog voor haar. "Ja natuurlijk, niks aan de hand", zei ze. Ze kreeg het erg warm nu. "Sommige mensen zijn zo snel geïrriteerd", ging Frank verder, "terwijl het leven een feestje moet zijn, toch? Ik wens je een hele fijne avond". En hij liep weer verder.

Leonie was helemaal van haar à propos. Pfff... even de rits van haar jas een beetje open, warm had ze het! Wat gebeurde er nou met haar? Toen ze de boel weer een beetje op een rijtje had, vervolgde ze haar route door de supermarkt. In haar hoofd speelde zich steeds de ontmoeting met Frank af. Wat was dit nou? Haar hersenen namen een loopje met haar. Ineens liep Frank in gedachten naast haar, zat hij naast haar in de auto en begroette hij haar met een kus als ze thuis kwam uit haar werk, kwam hij de kamer in lopen met een kop koffie. Wat nu dan? Was ze verliefd aan het worden? Ze schudde met haar hoofd om de gedachten eruit te krijgen. Tegelijkertijd liep ze met een grote glimlach rond haar mond. Ze had hier helemaal geen zin in! Het was nooit zo mooi als het in gedachten was. Hij hield vast van voetbal en dronk een krat bier in het weekend en hij liet vast zijn vieze sokken overal slingeren. Ja, dat beeld moest ze maar vasthouden. Ze had geen zin om verliefd te worden.

86. Leonie, ben jij verliefd?

Leonie lag languit op de bank, ouderwets te bellen met Ilse. Tegenwoordig ging veel via appjes, maar er ging toch weinig boven lekker lang aan de telefoon hangen met een vriendin. En ze had Ilse al veel te lang niet gesproken. Ze hadden nieuwtjes uitgewisseld over hun werk en de kinderen en toen had Leonie gevraagd naar Vincent. Ilse klonk meteen wat somberder, maar had een redelijk positief verhaal opgehangen. Leonie kon ook niet uitsluiten dat er oortjes aan het meeluisteren waren. Echt goed ging het kennelijk nog niet tussen die twee, hoorde Leonie tussen de regels door.

Voor ze het wist zat ze even later uitgebreid verslag te doen van haar ontmoeting met Frank in de supermarkt en over de kerstboompjes in de kringloopwinkel. Ze klonk veel te enthousiast, of was dat het contrast met hoe Ilse het over haar man had? Leonie had het warm en bleef maar doorratelen, ze hoorde het zelf maar ze kon niet stoppen. “Ho! Stop!” klonk het aan de andere kant van de hoorn. Leonie stopte met praten. Ilse begon te lachen. “Leonie, ben jij verliefd?” Leonie zat te hakkelen, maar liep helemaal vast. “Nee joh, het is gewoon een aardige man, dan ben ik toch niet meteen verliefd?” zei ze quasi-bozig. “Dat hoeft niet meteen nee, maar als ik jou zo hoor gebeurt het bij jou wel!” Ilse lachte. “Nee, dat is niet zo. Joh, ik heb daar helemaal geen zin in! Ik ben trouwens in de leer bij mijn buurvrouw, die is haar hele leven al single en ik was van plan daar een voorbeeld aan te nemen”, zei Leonie. Ilse schaterde aan de andere kant van de lijn. “Nou, dan zou ik maar uit de buurt van de kringloopwinkel blijven en bij een andere supermarkt boodschappen gaan doen, want volgens mij heeft het lot hele andere dingen voor jou in petto. In ieder geval geen lang onbezorgd leven als single!” Leonie was even stil. “Weet je eigenlijk waar hij woont?” vroeg Ilse. “Nee”, zei Leonie “maar hier in de buurt dan waarschijnlijk. Of hij deed toevallig boodschappen toen hij bij de kringloop klaar was”. “Weet je wat je moet doen?” zei Ilse samenzweerderig. “Weet je nog wat we vroeger deden? Je moet gewoon een keer tegen sluitingstijd bij de kringloopwinkel posten en dan achter hem aan rijden als hij naar huis gaat, dan weet je het meteen!” “Nee, dat valt helemaal niet op hoor!” zei Leonie, maar ze kreeg wel meteen visioenen van zichzelf met een opplaksnor achter een boom.

“Trouwens, misschien is hij wel getrouwd gewoon hoor, ik weet niks van hem”, zei Leonie. “Ow, ik ga een keer naar de kringloopwinkel en dan ga ik een praatje met hem maken”, zei Ilse, die was nu helemaal op dreef. “Het lukt me vast om erachter te komen of hij single is. Ja, dat ga ik doen!” “Als je het maar uit je hersens laat!” zei Leonie, maar ze had er een hard hoofd in. Ze had gewoon haar mond moeten houden.

87. Erik koopt bloemen

“Hai mam!” riep Julia in de gang toen ze uit school kwam. “Hai schat!” antwoordde Leonie. “Nou, pap had een bos bloemen gekocht”, zei Julia terwijl ze de foto ervan in haar telefoon opzocht en liet zien aan Leonie. Geen goedkope bos, bedacht Leonie. Ze wachtte even af wat Julia verder zou gaan zeggen. “Ik heb gevraagd voor wie die waren”, zei Julia en liet weer een stilte vallen om de spanning op te voeren. “Ja?” vroeg Leonie uiteindelijk. “Hij wilde het niet zeggen eerst, ik zag hem denken. Maarja, dat soort bossen koopt hij normaal nooit, ja, vroeger voor jou”, knikte Julia. “Dus uiteindelijk zei hij dat Suzanne jarig was en dat ze voor haar waren”, zei Julia triomfantelijk. “En toen?” vroeg Leonie. “Ik heb gevraagd of zij zijn vriendin is”, vervolgde Julia. Leonie begon zich eraan te storen dat Julia steeds lange stiltes liet vallen. “Ja?” zei ze uiteindelijk om het gesprek te versnellen. “Hij deed heel vaag, zei dat dat niet zo was, maar hij werd verdacht rood en hij begon te stotteren”, zei Julia. Daarna liep ze met haar tas naar haar slaapkamer.

Toen ze weer uit haar kamer kwam vroeg Leonie: “En wat vind jij ervan?” Julia schokschouderde. “Weet ik veel. Raar denk ik. Als ik er maar geen last van heb. Denk ik.” Ze keek ineens teneergeslagen. Leonie trok haar op de bank bij zich. “Als je maar weet dat je er altijd met me over mag praten, ook als ik zelf iets fout doe ofzo”, zei ze. In haar achterhoofd dook ineens het gezicht van Frank op, maar Leonie stuurde dat beeld weg. Nee, ze zou niet aan een relatie beginnen. Dat wilde ze niet, al was het alleen al voor de kinderen. Die waren daar nog helemaal niet aan toe.

’s Avonds ging de bel, Leonie liep naar de deur. Julia en Martijn zaten voor de televisie en Ismay lag al te slapen. Het was Mandy, in haar stewardessenuniform. “Hai schat, heb je tijd? Ik kom net van mijn werk en heb even behoefte aan gezelschap. Kunnen we even iets drinken?” Leonie stapte uitnodigend een stapje achteruit om Mandy binnen te laten komen. “Mijn kinderen zijn er wel natuurlijk”, zei Leonie terwijl ze achter Mandy aan naar de woonkamer liep. “Ohw”, zei Mandy, maar liep toch door.

88. Mandy is een verzopen kat

“Wat een gaaf uniform!” riep Julia uit toen Mandy de kamer binnenkwam. Mandy glimlachte. “Ja, ik kom net van mijn werk”, zei ze ten overvloede. Ze ging op een stoel aan de eethoek zitten. “Wat wil je drinken?” vroeg Leonie die nog in de deuropening stond. “Een wijntje zou geweldig zijn!” zei Mandy. Leonie keek nog even naar haar voor ze naar de keuken verdween. Mandy had een beetje de uitstraling van een verzopen kat, behalve dan dat het helemaal niet geregend had en Mandy dus ook niet nat was. Ze ging naar de keuken om een fles wijn te pakken en twee wijnglazen. Ze zetten het op de eettafel neer en ging op één van de andere stoelen zitten. Julia had zich kennelijk ook laten afschrikken door Mandy’s uitstraling, die was naar haar kamer vertrokken. Martijn zat nog onverstoord voor de televisie.

“Oh, heerlijk.” zei Mandy terwijl ze het wijnglas naar haar mond bracht. “Hier was ik wel even aan toe.” Leonie nam een slok van haar wijn. Er was duidelijk iets gebeurd, Mandy was behoorlijk van slag, maar ze durfde nog niet te vragen naar de reden van Mandy’s bezoek.

“Ik heb me een dag gehad”, begon Mandy. “Ik had een retourtje Barcelona, ik heb altijd zo’n hekel aan dat soort vluchten! Mensen die een weekendje zo’n stad doen, die hebben allemaal geen ruimbagage, dus al de bagagerekken vol met net te grote tassen. En op de terugweg is het allemaal nog veel erger. Tassen vol tax-free drank en veel te veel souvenirs, je kan je kont niet meer keren in zo’n vliegtuig dan. Ze zijn allemaal moe en geïrriteerd en denken dat je ze op hun wenken bedient. En dan had ik ook nog geen leuke crew op die vlucht...” Mandy liet een stilte vallen, maar ze straalde wel meer rust uit nu haar irritaties eruit gegooid waren. “Ach ja, dat kennen we allemaal wel”, zei Leonie troostend. Ze keek ondertussen naar Martijn en seinde met haar ogen naar hem. Toen hij niet meteen reageerde zei ze “Mart, ga jij je bed in? Het is morgen weer vroeg dag”. Zuchtend verdween Martijn naar zijn kamer.

“Vreselijke collega’s waren het, vooral die piloot, dat is zo’n omhooggevallen macho die denkt dat hij iedere stewardess voor hem in katzwijn valt. En omdat ik dat niet doe, is meneer beledigd, zeker nu hij bedacht heeft dat ik op vrouwen val”, zei Mandy. “Ach ja, je hebt van die arrogante kerels, lekker laten gaan. Volgende keer heb je weer een andere crew toch? Of heb je morgen weer een retourtje Barcelona met dezelfde club?” Mandy schudde haar hoofd. “Nee, gelukkig niet, morgen lekker niks”.

Na drie wijntjes stond Mandy op om naar haar eigen appartement te verhuizen. Daar was Leonie ook wel blij mee, want haar wekker ging weer vroeg morgen. Ze liep met Mandy mee naar de gang. Bij de deur draaide Mandy zich om en gaf Leonie een kus op haar mond. Direct daarna trok ze de voordeur achter zich dicht, Leonie verbouwereerd achterlatend.

89. Leonie heeft heftige dromen

Leonie schrok wakker en keek verwilderd om zich heen. Dit was gewoon haar eigen bed, haar eigen slaapkamer. Ze ging rechtop zitten en langzaam wendde haar ogen aan het donker. Ze had gedroomd. Er liep ineens van alles door elkaar. Ze droomde van Frank en van Mandy, ze had met beiden gezoend in haar dromen. Pfff... Leonie ging haar bed uit en haalde een glas water in de keuken dat ze meenam naar haar slaapkamer. Ze was altijd bang de kinderen te wekken. Ze ging voor haar raam staan en deed het gordijn een stukje open. Ze keek over het plantsoen en de huizen naar de maan, die half zichtbaar was. Ze moest echt even bijkomen van haar droom. Wat gebeurde er allemaal?

Het was alsof ze voorafgaand aan haar scheiding, om die door te kunnen komen, al haar romantische gevoelens had uitgeschakeld. Nu leek het of dat gevoel met een schok wakker was geworden, getuige haar plotselinge romantische gevoelens voor Frank. En dan de kus van Mandy gisteren. Die had ze niet per ongeluk op Leonie's mond gegeven. Het zinnetje dat Mandy eerder op de avond had uitgesproken kreeg ineens een andere betekenis. 'zeker nu hij bedacht heeft dat ik op vrouwen val', had Mandy gezegd over de piloot op haar vlucht van vandaag. Leonie had er tijdens het gesprek geen aandacht aan geschonken. Ze had er geen seconde over nagedacht dat Mandy op vrouwen zou vallen. Ook niet op mannen trouwens, Mandy had haar heel duidelijk gemaakt dat ze een eenling was en geen interesse had in relaties in het algemeen, niet met mannen en niet met vrouwen.

En nu was Leonie in verwarring. Na de kus gisteren was ze al even verward geweest, verward en verrast. Haar dromen hadden een loopje met haar genomen. Er was een heftige zoenpartij met Mandy geweest, maar ook met Frank... en nu wist Leonie het even niet meer. 'Kom op', zei ze in gedachten tegen zichzelf. 'Je hebt een hele tijd sterk moeten zijn om je scheiding door te komen. Dat kon alleen door je gevoel uit te schakelen en nu is het terug, met terugwerkende kracht misschien wel. Je bent niet verliefd, al voelt het wel zo. Niet op Frank en ook niet op Mandy'. Een ander stemmetje in haar hoofd speelde voor duivel. 'Maar je voelt je al vanaf het begin aangetrokken tot Mandy, geef maar toe! Je hebt het alleen niet herkend omdat je dacht dat je niet op vrouwen valt.' Leonie schudde haar hoofd. Nee, zo was het niet. Ze had gewoon een hele tijd alles alleen moeten doen. Ze had wel hulp gehad en kunnen praten met familie, maar het gevoel van romantische liefde had ze gemist en dat had ze nu geprojecteerd op Frank en op Mandy. Heel normaal zo lang je het maar niet verwarde met verliefdheid.

Leonie knikte om haar eigen conclusie te onderstrepen. 'En nu je bed in en slapen. Haal je geen rare ideeën in je hoofd.'

90. Leonie zoekt haar sleutels

Leonie was blij dat het weekend was. Ze was naar de markt geweest en kwam met twee tassen in haar handen de trap op, deed de deur van de galerij open en liep naar haar voordeur. Tegen beter weten in probeerde ze haar sleutel uit haar jaszak te krijgen zonder de tassen neer te zetten, maar uiteraard lukte dat niet. Mopperend zette ze de tassen op de grond en stak haar hand in haar jaszak. Op dat moment ging de voordeur van Mandy open.

“Hai buuf!” zei ze en liep naar Leonie toe. “Sorry van van de week”, vervolgde Mandy terwijl ze haar armen over elkaar sloeg, het was buiten duidelijk te koud voor alleen een blousje. “Ik was moe en had een zeldzame aanval van eenzaamheid. Nogmaals sorry, ik wilde je niet laten schrikken en dat heb ik vast gedaan”, zei Mandy. Leonie begon te hakkelen. “Nee, geeft niet joh, niks aan de hand”, kreeg ze er met moeite uit. In tegenstelling tot Mandy, die het duidelijk koud had, had Leonie het bloedheet. “Fijn dat ik je niet heb laten schrikken, daar was ik bang voor. Nou, ik ga gauw weer naar binnen, ik heb het koud”, zei Mandy. Ze legde even haar hand op Leonie’s rug, draaide zich toen om en liep naar binnen.

Leonie wist even niet meer waar ze mee bezig was. Even later kwam ze weer tot haar zinnen en voelde verder in haar jaszak naar haar sleutels. Eenmaal binnen zette ze de tassen op de grond en bedacht ze dat Mandy wellicht een kop koffie had gelust. Maar eigenlijk vond Leonie het wel even goed zo. Ze maakte haar jas los en hing hem op aan de kapstok en begon haar boodschappen op te ruimen.

Ze zat net aan haar tafel met een grote kop koffie toen haar voordeurbel ging. Ilse kwam lachend binnen. “Zijn je kinderen er?” vroeg ze. Leonie schudde haar hoofd. “Ik dacht, ik ga even kijken bij mijn verliefde vriendin!” schaterde ze. Leonie glimlachte en schudde haar hoofd. “Ik ben niet verliefd”, zei ze, maar bij Ilse kwam die boodschap niet binnen. “Weet je wat ik gedaan heb?” vroeg Ilse triomfantelijk. Ineens begon het Leonie te dagen. Ach, nee toch hè? Ze zal toch niet?

91. Ilse gedraagt zich als een puber

“Je hebt je wel gedragen hoop ik?” zei Leonie zo streng als ze kon. Ilse glimlachte en tekende een aureooltje boven haar eigen hoofd. “Brand los”, zei Leonie. “Ik was toevallig in de kringloopwinkel vanochtend”, zei ze, Leonie veelbetekenend aankijkend. “En ik heb even een praatje gemaakt met dat stuk van jou.” Leonie lachte. “Stuk? Dat heb ik nooit gezegd, ik zei dat het een aardige man is”. “Whatever. Maar goed, met veel moeite kreeg ik het gesprek in de gewenste richting, maar hij hapte niet”, zei Ilse terwijl ze er zo sip mogelijk bij probeerde te kijken. “Wat heb je gezegd dan? Toch niks over mij, hoop ik?” vroeg Leonie. “Nou, ik heb gezegd dat jij me hebt gestuurd om te vragen of hij verkering met je wilde. Nee, natuurlijk niet! Ik heb gewoon één of ander kitscherig prullariading opgepakt en zijn advies gevraagd, of het leuk was als kadootje. Of zijn vrouw of vriendin daar bijvoorbeeld van zou houden, maar hij praatte daar overheen, dus helaas, ik weet nog niks! En ik had ook geen zin om te wachten tot sluitingstijd en hem te achtervolgen.”

“Daar ben ik niet rouwig om”, zei Leonie. “Koffie?” Ilse knikte. “Maar ik kan altijd eind van de middag teruggaan en hem alsnog achtervolgen”, zei Ilse samenzweerderig. “No thanks, I pass”, zei Leonie en ze liep naar de keuken om koffie te halen.

“Hoe gaat het met je zus eigenlijk?” vroeg Ilse. Leonie vertelde Ilse van het huis dat gekocht was, maar waar nog even op gewacht moest worden. Dat het goed ging met de zwangerschap en over Leonie’s moeder en haar houding met betrekking tot Demi. “Ja, dat snap ik wel”, zei Ilse. “Het is niet de ideale situatie natuurlijk, maar die is er ook niet van te maken. Het komt vast op zijn pootjes terecht, straks vraagt iedereen zich af waarom er zo moeilijk gedaan is.” “Misschien heb je gelijk, maar dat is altijd achteraf hè?” “Tja, achteraf kijk je een koe in de kont”, concludeerde Ilse. Ze grijnsde naar Leonie.

“Jammer dat je morgen niet komt”, zei Leonie toen Ilse weer naar huis ging. Ze had Ilse uiteraard uitgenodigd om op haar verjaardag te komen, maar Ilse had andere verplichtingen waar ze niet onderuit kon. “Ja, jammer. Maar binnenkort neem ik je mee, dan gaan we samen even lunchen ofzo”. Leonie knikte. “Dat vind ik een leuk idee!”

92. Leonie is jarig

Het was raar wakker te worden op haar verjaardag terwijl er niemand thuis was. Geen kinderen die met kadootjes bezig waren en niet konden wachten tot ze uit zichzelf wakker werd. Gelukkig zouden ze er vanmiddag wel bij zijn als ze haar verjaardag vierde.

Leonie ging in haar badjas naar de keuken om ontbijt voor zichzelf te maken en zong zachtjes 'Er is er één jarig, hoera hoera', maar veel jariger ging ze zich er niet van voelen. Toen ze aan haar eettafel zat met een bakje yoghurt, een kop thee en om de feestvreugde te verhogen, een glas sinaasappelsap, deed ze haar laptop aan en werd via Facebook door een paar vriendinnen gefeliciteerd. Kijk, dat is dan toch het voordeel van social media, alhoewel ze het krijgen van kaarten ook altijd heel leuk had gevonden. Helaas was dat inmiddels ook verleden tijd.

Leonie's ouders waren de eersten die voor haar verjaardag kwamen. Haar moeder liep enthousiast het huis binnen en feliciteerde haar dochter met haar verjaardag. "We hebben de problemen met Demi opgelost hoor!" zei ze terwijl ze de woonkamer in liep, haar handtas strak in haar handen geklemd. "Ow?" vroeg Leonie vaag terwijl ze een blik op haar vader wierp. Die gaf haar een knipoog. Alledrie gingen ze zitten. "Ja, weet je wat we gaan doen? Tegen de tijd dat het voor Dagmar zwaarder wordt, verhuist zij naar Michiel zodat hij voor haar kan zorgen en alles aan kant is voor de baby. Demi blijft in Dagmar's appartement, totdat ze een kamer heeft gevonden. En wij betalen de huur voor Demi." Nu keek ze Leonie triomfantelijk aan in afwachting van diens reactie. Leonie hakkelde. "Eeh.. ja... Goh! Wat een goede oplossing zeg!" Eigenlijk moest ze lachen om haar moeder, die de oplossing die haar vader haar even geleden al had verteld, nu bracht alsof ze het zelf had bedacht. Haar vader zat te grinniken.

"Wat is er zo grappig Leendert? Dat het nu is opgelost, wil niet zeggen dat het ineens leuk is, ik heb er nachten van wakker gelegen!" Leonie's vader zei niks, maar stopte wel met lachen. "Nou, daar ben ik blij om, weer een probleem uit de wereld." zei Leonie. "Willen jullie vast thee of koffie?" Ze stond op en liep naar de keuken. Intussen hoorde ze gemorrel en stemmen bij de voordeur. Haar kinderen waren er!

93. Leonie zoekt het gevoel van jarig zijn

Even later kwamen inderdaad Julia, Martijn en Ismay binnen stormen, direct gevolgd door Demi, Dagmar en Michiel. “Zo dame, je begint aardig uit te dijen”, zei ze tegen haar zus terwijl ze haar hand op Dagmar’s buik legde. “Dat doet iedereen dus gewoon maar hè?” zei Dagmar. Leonie trok van schrik haar hand terug. “Nee, van jou maakt het me niet uit, maar er zijn zoveel mensen die maar gewoon hun hand op je buik leggen. Ik bedoel, je gaat toch niet zomaar aan iemands buik zitten!?” zei Dagmar fel. “Nee, daar heb je gelijk in. Ik heb het eigenlijk ook nog nooit eerder bij iemand gedaan, alleen nu bij jou. Misschien ben je gewoon ontzettend aaibaar nu.” lachte Leonie.

Even later kwamen ook Alexander, Leonie’s broer, met Tamara en de vier kinderen binnen en was Leonie druk met het inschenken van drinken en het snijden van taart. Gelukkig hielpen Julia en Demi haar. Dagmar zat diep in gesprek met Tamara, die ook een paar keer aan Dagmar’s buik zat, zag Leonie.

Om half zes deed Leonie de deur dicht achter de laatste visite. Ook haar kinderen waren weer terug naar Erik. Ze verzamelde de vaat en deed de vaatwasser aan. Zo, dat ruimte vast lekker op! Ze haalde meteen maar een stofzuiger door haar appartementje. Het was een gezellige middag geweest, maar ze was ook blij dat het weer achter de rug was.

Ze ging op de bank zitten met een kop koffie. Hetzelfde gevoel als die ochtend viel over haar heen. Hier zat ze nu, alleen op de bank, op haar verjaardag. Wat maakt dat je je jarig voelt? Eigenlijk had je dat gevoel alleen echt als klein kind, totdat je een jaar of tien was. Het leek wel of je daarna je hele leven op zoek was naar dat gevoel van jarig zijn. De bel ging en Leonie liep naar de deur. Mandy stond met een pakketje voor haar deur. “Deze was gisteren nog voor je bezorgd bij mij”, zei ze, terwijl ze het pakketje naar voren stak. “Was je jarig?” vervolgde ze. Leonie knikte. “Ja, ik ben jarig vandaag”. zei ze. “Gefeliciteerd!” zei Mandy. Even aarzelde ze, om haar daarna toch drie kussen op haar wangen te geven ter felicitatie. “Wil je koffie?” vroeg Leonie. Ze zag dat Mandy aarzelde. “Met taart? Ik heb nog genoeg over!”

94. Leonie krijgt een knuffel

Leonie had extra grote stukken taart afgesneden en nu zaten ze samen op de bank, met koffie en taart. De sfeer was nog steeds wat ongemakkelijk na de spontane zoen van Mandy van een paar dagen terug. Leonie wist niet goed hoe het te doorbreken.

“Nogmaals sorry voor van de week”, zei Mandy. “Ik wil absoluut niet dat het tussen ons komt te staan. Had ik het maar nooit gedaan. Had ik me maar ingehouden.” Ze keek dramatisch naar het plafond. “Het geeft niet.” zei Leonie. “Lieve schat, het geeft wel! Ik heb je laten schrikken en het staat tussen ons in. Zeg me niet dat je dat niet voelt.” Mandy keek Leonie doordringend aan. Leonie knikte. “Oké, dat voel ik wel. Natuurlijk voel ik dat. Maar ik wil ook niet dat het tussen ons in komt te staan. We kunnen er toch gewoon overheen stappen? Net doen of het niet gebeurd is?” Mandy schudde haar hoofd.

“Nee, dat kan niet. Het is wel gebeurd. Maar ik wil niet dat je er meer achter zoekt dan erachter zit. Ja, ik vind je leuk. En ja, ik val op vrouwen. Tenminste... ook. Ik heb ook wel relaties gehad met mannen, of nou, eigenlijk is dat zo lang geleden dat het toen jongens waren!” Er kwam weer iets terug van Mandy's sprankelende energie. “Weet je, Leonie, ik denk dat het voor mij niet echt uit zou maken of ik een relatie zou hebben met een man of met een vrouw. Al is de kans dat het een vrouw zou zijn wel groter. Maar ik heb je ook verteld dat ik helemaal geen relatie wil. Ik ben er niet geschikt voor. Te zelfstandig. Ik leef een te onregelmatig leven. Maar ook ik ben weleens eenzaam. Ik heb ook af en toe de behoefte aan een arm om me heen, een schouder om op uit te huilen. Dat was van de week het geval. Normaal ga ik in dat soort gevallen naar Elis, die van de recepten, maar die woont ver weg en van de week overviel het me. Ik had me niet zo mogen laten gaan ten opzichte van jou, daarvoor hou ik teveel van je.”

Mandy keek Leonie onderzoekend aan om te zien hoe ze op die laatste mededeling reageerde. “Op een goede manier dan hè? Ik weet dat jij niet op vrouwen valt. Ik hoop dat we vriendinnen kunnen zijn, want ik ben erg op je gesteld geraakt sinds we burens zijn.” Leonie knikte. “Tuurlijk kunnen we vriendinnen zijn! Ik vind het altijd fijn om bij je te zijn. Het lijkt soms wel of je een soort zon bent, zo straal je! Hoe doe je dat toch?” “Oh, dat. Dat weet ik niet, dat hoor ik wel vaker”, zei Mandy nu bescheiden. “Mag ik je een knuffel geven?” vroeg Mandy. “Een gewone, normale knuffel”. Leonie keek haar schuin aan. “Wil je nu ophouden met dat erbij te zeggen? Het is duidelijk zo. En ja, ik wil wel een knuffel”, zei Leonie terwijl ze haar armen spreidde.

95. Julia valt Leonie aan

De volgende middag kwamen Leonie's kinderen weer bij haar. Julia keek boos en smeed haar tas in een hoek van de gang. "Is er iets?" vroeg Leonie. Julia stampte door naar haar kamer, maar kwam er direct daarna weer uit. Leonie zag dat ze gehuild had. "Heeey, meisje, wat is er aan de hand?" Ze wilde haar arm om Julia heen slaan en haar naar zich toe trekken, maar Julia sloeg haar hand weg. Ze liep de woonkamer in en plofte op de bank. Ze zat voorover en steunde met haar hoofd op haar vuisten. Leonie bleef in de deuropening staan. "Julia, wat is er aan de hand?" vroeg ze uiteindelijk.

"Het is allemaal jouw schuld", zei Julia. Ze keek even kort op, maar keek daarna direct weer naar de grond. "Mijn schuld?" vroeg Leonie. "Ja. Jij wilde scheiden. Daarom hebben we nu twee huizen, moet ik steeds wisselen van kamer. En nu heeft papa een vriendin. Ik vind het niet leuk meer." Julia barstte in huilen uit. Leonie was even perplex. Daarna ging ze op haar knieën voor Julia zitten en probeerde haar dochter aan te kijken.

"Ik begrijp heus dat het voor jullie niet leuk is...", ze wist even niet hoe ze haar zin moest vervolgen, maar Julia loste dat op door haar in de rede te vallen. "Dat begrijp je helemaal niet. Jij weet niet hoe het is om iedere paar dagen van huis te moeten wisselen. Als ik bij papa ben, mis ik jou en als ik hier ben, mis ik papa. We kunnen nooit meer iets met zijn allen doen. Ik wil dat alles weer gewoon is, zoals het hoort, zoals het bij andere mensen is. Je had toch ook bij papa kunnen blijven?" Nu keek Julia haar aan. Leonie wist even helemaal niet wat ze ermee aan moest. "Jullie zitten allebei zo blij te doen. Jij met je nieuwe huis en lekker alleen hier zijn zonder ons en papa met die stomme vriendin." Weer liepen de tranen over Julia's wangen.

"Ho, wacht!" zei Leonie. "Blij te doen? Ben ik blij aan het doen? Dat komt op jou misschien zo over, maar ik moet ook erg wennen hoor. Ik vind het het moeilijkst dat ik jullie niet meer iedere dag zie. En ik snap dat jij denkt dat ik best bij papa had kunnen blijven. Maar ik weet zeker dat we er allemaal ongelukkig van waren geworden als ik dat had gedaan. Kinderen hebben meer aan twee gelukkige ouders die gescheiden zijn. Echt. Geloof me."

96. Julia is boos en verdrietig

“En als de ouders gelukkig zijn en de kinderen niet? Wat dan?” Julia was nu echt op dreef. “Lieve schat, je bent nu boos. En ik begrijp heus dat je de situatie moeilijk vindt. Misschien lijken papa en ik nu gelukkig, maar ook wij vinden het moeilijk. Ik in ieder geval wel. En omdat ik de scheiding wilde, ben ik misschien de eerste die weer gelukkiger wordt. Het was jullie keuze niet, jullie moesten er wel in mee en dat is moeilijk, dat begrijp ik echt wel, al denk jij nu van niet. We moeten allemaal nog wennen. Het komt echt wel goed.” Leonie pakte Julia’s hand en voelde even dat Julia haar hand terug wilde trekken. Toch deed ze dat niet.

“Hoe weet jij nu dat papa gelukkig is? Praat hij met je dan?” Julia keek Leonie even kort aan. De boosheid was verdwenen, maar haar gezicht was vertrokken van verdriet. “Hoe zit het nou met die vriendin?” Leonie probeerde de vraag zo neutraal mogelijk te stellen. “Toen we gisteren thuis kwamen van jouw verjaardag, was ze er, Suzanne. En ze bleef ook eten. Ze zat onwijs geïnteresseerd te doen en zij en papa zaten al steeds naar elkaar te lachen. Ik heb papa echt nog nooit zo kinderachtig gezien. Na het eten gingen ze opruimen en toen ik de keuken in liep, stonden ze te zoenen. Getver, zo vies. Dus ik heb de keukendeur hard dichtgegooid en ben naar m’n kamer gegaan.” Leonie keek Julia verbijsterd aan. Wat een sukkel was die man toch! Hoe verzon hij het om met drie kinderen in huis te gaan staan zoenen met zijn vriendinnetje! Ze dwong zichzelf neutraal naar Julia te reageren. “En toen? Kwam hij naar je toe?” vroeg ze. “Ja, tien minuten later pas. En ik heb niks tegen hem gezegd. Ik heb gezegd dat hij uit mijn kamer moest. Vanochtend zat hij met me te slijmen, maar ik heb alleen boos naar hem gekeken.”

“Och meisje, en nu loop je er al de hele dag mee rond!” Leonie sloeg haar armen om Julia heen. Julia gaf zich gewonnen en hing tegen haar moeder aan. Ze was moe en uitgeput. “Thee?” vroeg Leonie uiteindelijk. “Ja, met een groot stuk chocola”, voegde Julia eraan toe. Leonie zag dat er een glimlach doorbrak op Julia’s gezicht.

97. Leonie schrijft een e-mail

Leonie zat achter haar laptop. De hele avond had ze het niet uit haar hoofd kunnen krijgen en nu de kinderen in bed lagen, was ze achter haar laptop gekropen om een e-mail te schrijven aan Erik. Dit kon zo niet. Eerst schreef ze de tekst zoals het uit haar hart kwam. Hoe hij het in zijn hoofd haalde om te gaan staan zoenen met 'die vrouw' terwijl zijn kinderen thuis waren. Dat zijn kinderen sowieso geen enkel idee hadden wat ze er nou van moesten denken. Wat 'die vrouw' zijn vriendin? Een losse flodder? De buurvrouw? Dat hij zich maar eens moest inhouden tegenover zijn kinderen en dat het niet misstaan had als hij haar, de moeder van zijn kinderen, had ingelicht over 'deze vrouw', zodat zij het van haar kant ook kon begeleiden, dat ze wist wat er speelde in de levens van haar kinderen. Natuurlijk drukte ze niet op 'verzend' toen ze klaar was.

Zo, nu was de woede er een beetje uit en begon ze aan het schrijven van de echte e-mail. Wel met dezelfde strekking, maar met mildere bewoordingen. En met de nadruk op communicatie. Ze mochten dan wel niet meer samen zijn, ze waren nog wel samen de ouders van hun drie kinderen en het is belangrijk elkaar op de hoogte te houden van wat er in het andere thuis gebeurde. Als er nieuwe partners in het spel kwamen, moest de andere ouder geïnformeerd worden zodat het niet aan de kinderen was om die boodschap in het andere huis over te brengen. En zodat de andere ouder op de hoogte was en kon inspelen op de gemoedstoestand van de kinderen. Ze las de e-mail nog drie keer na om te kijken of er ergens nog onbedoelde stekeligheden zaten of bewoordingen die Erik kon opvatten als een aanval. Uiteindelijk was ze tevreden en drukte ze op 'verzend'.

Ze zou nu wel zin hebben in een wijntje en een luisterend oor. Ze dacht aan Mandy. Die zat aan de andere kant van de wereld, die was een paar dagen weg op een internationale vlucht. Mandy met haar sprankelende energie en haar optimisme zou wel iets weten te zeggen waardoor Leonie weer kon lachen. Ze overwoog om een appje te sturen, maar deed het toch niet. Ze wilde haar tijdens haar werk niet lastig vallen. Bovendien was het al laat. In plaats van een wijntje nam ze een glas appelsap en ging daarna haar bed in.

98. Leonie krijgt een email van Erik

Uiteraard duurde het niet lang voordat er een antwoord kwam op Leonie's e-mail aan Erik. Ze las de mail in de pauze op haar werk. Erik had zijn e-mail niet drie keer nagelezen om de stekeligheden eruit te halen. Hij schreef dat ze zich niet te bemoeien had met wat er in zijn huishouden gebeurde. Dat hij zelf wel uitmaakt met wie hij wel en niet omging en wat hij daarmee deed en wat hij zijn kinderen er wel of niet over vertelde. Dat zij haar recht daarop verspeeld had toen ze zo nodig moest scheiden. Zij had hem bij de vuilnis gezeten net nu hij weer wat opkrabbelde, vond ze het nodig hem nog een schop na te geven.

Leonie zuchtte. Tjemig. Dit was niet de bedoeling geweest en dit had ze ook niet verwacht. Ze vond het ook compleet onterecht dat Erik zo op haar e-mail reageerde. Mopperend en vloekend liep ze naar het koffieapparaat. Ze kwam langs Judith's bureau, die haar langs zag stampen en zich een minuut later ook bij het koffieapparaat meldde. "Wat is er met jou aan de hand? Alles goed?" vroeg ze aan Leonie. Leonie keek haar verwilderd aan, zich ineens realiserend dat ze op haar werk was en hoe ze eruit moest zien. "Eeh, ja hoor, tenminste..." hakte ze. Judith wees naar de eettafels die in de keuken stonden. "Kom even zitten", zei ze en duwde Leonie richting de stoelen. Toen ze eenmaal zat, zuchtte Leonie nog een keer diep en keek Judith aan. "Mail van Erik. Hij heeft een vriendin, tenminste, dat denken de kinderen. Dus ik heb hem geconfronteerd met hoe hij dat aanpakt, per mail en nu zie ik net dat hij een mail teruggestuurd heeft", ze liet een pauze vallen en keek Judith aan. Ze voelde dat haar hoofd rood en warm was. "Boos?" informeerde Judith. "Meneer meldt me dat ik me er niet mee moet bemoeien! Alsof het niet ook mijn kinderen zijn! Ze waren alledrie helemaal van slag, Julia was kwaad en overstuur want die heeft gezien dat ze stonden te zoenen!" Ze sloeg haar hand voor haar mond omdat ze zich ineens realiseerde hoe hard ze aan het praten was en dat de collega's in de ruimte ernaast haar zouden kunnen horen.

Wat heerlijk toch om een collega als Judith te hebben! Ze hadden er samen even over gepraat. Leonie had zin gehad om op dezelfde toon de e-mail van Erik te beantwoorden, maar dat zou alleen maar olie op het vuur gegooid hebben. Ze zou er even rustig over nadenken en dan in nette bewoordingen de e-mail beantwoorden.

99. Leonie neemt haar verantwoordelijkheid

Leonie's kinderen waren nog bij haar en ze wilde aan hen niet laten merken dat ze een e-mail conflict had met Erik. Bovendien ging Julia de volgende dag met Mandy mee om een dag stewardess te zijn en ze wilde Julia's voorpret niet bederven. Na de eerste blijdschap dat ze mee mocht naar Barcelona, had ze even bezwaar gemaakt tegen het dragen van een uniform die dag. Wat dat betreft was Julia een echte puber, stel je voor dat iemand haar zou zien in zo'n uniform en wat ze er wel niet van zouden zeggen! Leonie had daarop geantwoord dat diegene dan waarschijnlijk gewoon jaloers was. Want wie kreeg er nou zo'n kans? Met je buurvrouw mee om stewardess te zijn voor één dag? Het had nog even geduurd, maar inmiddels was Julia aan het idee gewend dat ze straks een echte stewardess zou zijn, mét uniform. Bovendien was ze natuurlijk niet de enige. Alle stewardessen liepen met zo'n uniform. Het had best even geduurd, maar morgen was het dan eindelijk zo ver!

Na het eten zat Leonie op de bank wat te appen met Ilse, uiteraard ook over de e-mail van Erik. 'Tjemig, wat een botte boer. Maar realiseer je wel dat het ook jouw kinderen zijn en dat jij ook verantwoordelijk bent voor hun welzijn. Je zult dus voor ze op moeten komen, of Erik dat nou leuk vindt of niet.' Leonie keek lang naar de tekst die Ilse haar stuurde. Ze had wel gelijk natuurlijk. Ze kon het nu op zijn beloop laten, maar haar kinderen hadden er last van. Dat kon ze dan wel proberen te compenseren, maar Erik moest gewoon begrijpen dat hij zijn kinderen pijn deed en dat het verder niet uitmaakte wat het bij Leonie veroorzaakte, ze waren immers gescheiden. Maar hij moest wel het welzijn van zijn kinderen in het oog houden. Ze liet het allemaal nog even op zich inwerken en toen de kinderen op bed lagen, besloot ze maar weer eens rustig voor een e-mail te gaan zitten.

'Ik mag me inderdaad niet bemoeien met jouw huishouden en je bent er vrij in om om te gaan met wie je maar wil. Denk alleen wel aan het welzijn van je kinderen. Of je mij pijn doet, is niet belangrijk, je kinderen zijn dat wel. Bovendien zijn jouw kinderen ook mijn kinderen en let ik ook op hun welzijn en als ik zie dat ze het moeilijk hebben, trek ik aan de bel. De kans is groot dat ze het jou niet zullen laten zien, daarom moet ik het bij jou melden. Ik verwacht dat andersom ook. Als ik dingen verkeerd doe waar de kinderen moeite mee hebben, verwacht ik ook dat jij dat aankaart. Erik, we zullen altijd de ouders blijven van deze drie kinderen en dat moeten we zo goed mogelijk doen. Ze hebben al genoeg aan hun hoofd.'

Ze wist al wat Erik's gevoelsmatige reactie op dat laatste zou zijn. Iets in de trant van dat dat haar schuld was omdat zij zo nodig moest scheiden, maar ze besloot het toch zo te versturen. In het beste geval kreeg ze geen antwoord, dat zou betekenen dat Erik voor zichzelf moest bekennen dat ze gelijk had.

100. Julia is stewardess voor een dag

Leonie was heel vroeg opgestaan. Ze voelde vlinders in haar buik van de zenuwen. Ook Julia was al wakker en ook zij was zichtbaar nerveus. “Wanneer moet ik dat uniform aan?” vroeg ze aan Leonie. Mandy was de avond tevoren teruggekomen van haar internationale vlucht en was een hoos komen brengen met daarin een uniform in de maat van Julia. “Nou, ik zou eerst even alle andere dingen doen, zoals ontbijten en je tanden poetsen, zodat er geen vlekken op komen.” Leonie zag het al helemaal voor zich. Julia die in het uniform nog even haar tanden ging poetsen en dan natuurlijk tandpasta knoeide. Julia knikte en nestelde zich met een kop thee en een plak ontbijtkoek op de bank. Het was pas zes uur en normaal gesproken was Julia haar bed niet uit te branden, maar vandaag zat ze redelijk fris op de bank. Mandy zou om half zeven komen om Julia op te halen. Julia was net in de badkamer bezig zich in het uniform te wurmen toen er zachtjes op de deur werd geklopt.

“Goedemorgen”, fluisterde Mandy met een grote glimlach en gaf Leonie een kus op haar wang. Waar en wanneer ze Mandy ook zag, Mandy gaf haar altijd één kus op haar wang, het was haar typerende begroeting. Samen liepen ze in de richting van de woonkamer toen Julia net de badkamer uit kwam, in haar uniform. ‘Ow, meisje, wat zie je er mooi uit!’ Mandy liep direct naar Julia toe, gaf ook haar een kus op haar wang en begon meteen aan Julia’s sjaaltje te frutselen, dat kennelijk niet helemaal naar Mandy’s zin zat. Julia liet het gelaten over zich heen komen. “Wil je ook lippenstift?” vroeg Mandy, die haar knalrode lippenstift voor Julia’s gezicht hield. Julia schudde haar hoofd, dat was net wat teveel van het goede. “We gaan!” zei Mandy beslist. “Nou meisje, veel plezier, geniet ervan!” Leonie sloeg haar armen om haar dochter heen en knuffelde haar. “Kom, niet haar uniform verkreukelen!” zei Mandy terwijl ze Leonie een knipoog gaf. “Ik zal goed voor haar zorgen hoor”, zei ze bij de deur. En weg waren ze.

Leonie had nog tijd voor haar andere kinderen hun bed uit kwamen en dus nestelde ze zich op de bank met een grote mok koffie en haar mobiel, maar even wat scrollen op social media. Hé, wat zag ze daar nou? Een wel erg gezellige foto van Demi en een onbekende jongen? Leonie was meteen alert. Eens kijken of er iets bijgeschreven stond waar ze wat mee kon. Demi was getagd, maar de jongen niet. Wie was hij? Was dit de jongen waar Demi het laatst over had gehad? Ze stuurde haar nicht een appje. ‘Leuke foto op Insta. Hoe heet ie?’ Glimlachend legde ze haar telefoon weg, er zou straks vast een reactie komen!

Tien minuten later was Leonie in de keuken aan het rommelen toen ze een bliep op haar telefoon hoorde. Ze droogde haar handen af en liep naar de tafel toe waar de telefoon lag. Het was vast Demi. ‘Je bent me voor! Dit is Stijn, ik kom hem wel een keertje officieel voorstellen’, met daarachter een emoticon met een aureooltje en erachter een rood hartje. ‘Gefeliciteerd! Ik kijk uit naar de voorstelronde. Hij ziet er leuk uit, zorg dat hij je aanbidt en geniet ervan, je hebt het verdiend!’ schreef Leonie terug. ‘Komt goed!’ Antwoordde Demi. Ze besloot haar zus ook een appje te sturen en had bij voorbaat al voorpret. ‘Hey zus, ik hoor dat je een nieuwe pet hebt? Terwijl je hoogzwanger bent, word je ook nog schoonmoeder? Is hij al door de keuring?’

101. Julia is terug van haar stewardessenstage

Het was heel laat toen Mandy Julia weer bij Leonie afleverde. Ver voorbij Leonie's normale, doordeweekse bedtijd. Maar natuurlijk was ze opgebleven voor Julia. Toen ze uiteindelijk thuis kwam, was ze bekaf, maar voldaan. Toen Leonie vroeg of ze het leuk had gehad, kwam er even een grote glimlach om Julia's mond, maar ze was te moe om over haar avonturen te praten. 'Ga jij maar lekker je tanden poetsen en je mandje in, schat, we praten morgen wel', zei ze tegen haar dochter en gaf haar een kus. Mandy stond tevreden glimlachend naar het tafereeltje te kijken. "Ik schuif een deur op, liefje", zei ze tegen Leonie. "De dag is wel weer lang genoeg geweest. Ze deed het geweldig, ik spreek je snel weer." Leonie deed de deur achter Mandy op slot en ging ook naar de badkamer, waar Julia net klaar was. "Welterusten schat, doe je zachtjes voor Ismay?" Julia zag er wit en slaperig uit en vertrok naar haar bed. Even later knipte Leonie het licht naast haar nachtkastje uit, trok het dekbed over zich heen en viel vrijwel direct in slaap.

De volgende dag was het zaterdag. Leonie had ervoor gezorgd dat Ismay aan de eethoek zat te tekenen, zodat ze haar zus niet wakker zou maken. Julia sliep uit. Pas tegen elf uur kwam ze, slaperig in haar pyama, de kamer in. "Hey, mijn stewardesse!" begroette Leonie haar dochter. Meteen had Julia weer een grote glimlach op haar gezicht. Leonie maakte een kop thee voor Julia en voor zichzelf een kop koffie terwijl Julia een broodje smeerde. Daarna brak de spraakwaterval los. Julia had een geweldige dag gehad, de andere stewardessen waren heel aardig geweest, hadden haar goed geholpen en haar het gevoel gegeven dat ze een volwaardig teamlid was. Het vliegen was heel erg leuk geweest en ook de passagiers waren heel vriendelijk geweest. Van Barcelona had ze uiteraard niets gezien behalve het vliegveld. Maar dat had helemaal niet uitgemaakt, er was al zoveel te beleven tijdens en voor en na zo'n vlucht! Uiteindelijk had ze zelfs de rode lippenstift van Mandy opgedaan en toen voelde ze zich een echte stewardess. Leonie glimlachte. Wat heerlijk dat Julia het zo naar haar zin had gehad.

Julia ging douchen en aankleden en Leonie keek nog even op haar telefoon voordat ze de was op ging vouwen. Ze had een appje van Dagmar. 'Ben je thuis ergens vandaag?' vroeg ze. Snel typte ze een antwoord: 'Zo ff naar de winkel, daarna rest van de dag thuis.' Ze wilde net haar telefoon wegleggen toen het antwoord al kwam: 'Is het goed als ik ff langs kom vanmiddag? Uur of half vier?' 'Ok' typte Leonie als antwoord. Kon ze mooi haar zus even uithoren over de nieuwe vriend van Demi.

102. Leonie hoort Dagmar uit

“Hey zus” verwelkomde ze Dagmar een paar uur later. “En hallo mijn neefje of nichtje”, zei ze tegen Dagmar’s buik. “Ja ja, doe maar gewoon normaal hoor”, lachte Dagmar. “Thee?” vroeg Leonie. Dagmar knikte. “Thee” zei ze beslist. Julia had ook gehoord dat haar tante binnen was gekomen en zag daarin een slachtoffer om nog een keer te kunnen vertellen over haar ervaringen van de vorige dag. Ze liet Dagmar foto’s zien op haar telefoon van haarzelf in haar uniform tussen de andere stewardessen. Ze had duidelijk een topdag gehad.

“Zo, en nu gaan we het eens even over Stijn hebben”, zei Leonie toen Julia klaar was met haar verhaal. “Stijn ja”, lachte Dagmar. “Wat is dat voor soort jongen en waarom hoor ik nu pas over hem?” zei Leonie en ze probeerde Dagmar streng aan te kijken. “Nu pas? Nu al zul je bedoelen! Ik heb hem ook eergisteren voor het eerst ontmoet hoor. Het is wel een leuke jongen, geloof ik. Dat is lastig in te schatten na één bliksembezoekje. Ik heb Demi wel vast gewaarschuwd, ik was niet van plan om binnen een jaar moeder én oma te worden!” Leonie lachte. “Goh, nee zeg, daar moet je echt niet aan denken, het zou je gebeuren! Maar Demi kent haar ontstaansgeschiedenis, dus ik denk dat zij zich van jongs af aan al heeft voorgenomen dat dat haar niet gaat gebeuren.” Dagmar knikte. “Dat is zo, maarja, deze hier heeft ook zelf besloten dat ie er wilde zijn, daar heb ik ook niet veel over te zeggen gehad”, zei ze terwijl ze haar handen op haar buik zette. “Hoe gaat het met hijzij?” vroeg Leonie. Dagmar wilde niet zeggen of de baby een jongen of een meisje ging worden. “Met hijzij gaat het prima, maar z’n moeder begint wel een beetje te merken dat ze geen twintig meer is”, zei Dagmar. “Ja, wordt het al zwaar voor je?” vroeg Leonie. Dagmar knikte. “Ja, het is best pittig. Ik heb best veel last van mijn rug de laatste tijd. Michiel is al een paar nachten bij me gebleven om me een beetje te kunnen helpen. We hebben besloten dat ik over drie weken naar hem toe verhuis, gewoon rustig steeds wat spullen meenemen. Alleen mijn eigen spulletjes, zodat de meubels voor Demi blijven staan en ik niet zomaar ineens vertrokken ben. Ze begrijpt het wel hoor, het wordt gewoon te zwaar voor me op deze manier en ik wil me ook voorbereiden op de komst van deze baby, ik wil nestelen.” lachte Dagmar. Leonie knikte begripvol. “Dat kan ik me wel voorstellen. Je wil het steeds goed doen voor iedereen en in de eerste plaats voor Demi, maar je moet zo langzamerhand ook aan jezelf gaan denken. En Demi heeft haar handen nu vol aan Stijn”.

103. Leonie heeft vlinders in haar buik

Met de drukte rondom haar verjaardag en Julia's stewardessenstage waren de eetafspraken bij Mandy er even bij ingeschoten. Ook Mandy had drukke weken achter de rug, ze had veel internationale vluchten gehad waardoor ze steeds een paar dagen van huis was. Nu brak er weer een rustiger periode aan en hadden ze weer een afspraak gemaakt om samen te eten. Vanaf het moment dat die afspraak gemaakt was, voelde Leonie vlinders in haar buik. Eerst had ze er geen aandacht aan besteed en daarna koppelde ze het aan Frank. Ze was toch niet verliefd op Frank? Nee, natuurlijk niet, dat kwam omdat Ilse haar had opgejut. Ze had al in geen dagen aan Frank gedacht. Aan Mandy daarentegen dacht ze wel veel. Mandy. Met haar sprankelende energie, Mandy die haar aankeek, Mandy met de zon in haar haren, haar lach, haar aanrakingen... Leonie merkte dat ze glimlachte en met haar hand haar wang aanraakte, de plek waar Mandy haar altijd kuste. Mandy.

Leonie schudde met haar hoofd om het idee uit haar hoofd te verdrijven. Wat is dit nu weer? Ze had nooit op die manier aan een andere vrouw gedacht en nu ineens... Nee, ze was niet verliefd op Mandy! Dat kon helemaal niet, ze was niet lesbisch, nooit geweest. Zou het mogelijk zijn dat dat zomaar veranderde? Leonie was plotseling bloednerveus. Vanavond had ze een eetafspraak bij Mandy! En nu? Ze kon daar toch niet zo zenuwachtig heen gaan? Wat als er iets gebeurde? Iets waar ze achteraf spijt van zou krijgen? Ze kreeg er buikpijn van.

Judith merkte ook dat er iets was. "Wat is er met je? Je bent afwezig." Leonie landde weer achter haar bureau. Ja, ze was op haar werk. "Ow, niks. Nee, er is niks", zei Leonie terwijl ze weer verwoed verder probeerde te gaan met haar werk. Judith grinnikte. "Prima hoor, dan is er niks", zei ze. Ze draaide zich om en liep hoofdschuddend terug naar haar eigen bureau.

Tegen de tijd dat Leonie naar huis reed, had ze het niet meer van de zenuwen. Hoe in hemelsnaam moest dit een normale avond worden? Mandy zou absoluut merken dat Leonie niet haar eigen luchtige zelf was. Toen ze thuiskwam keek ze in de spiegel of ze er nog toonbaar uitzag, deed wat parfum op, schikte haar haar een beetje en werkte haar make-up bij. Uit de koelkast pakte ze de toetjes die ze had gemaakt. Bij de voordeur ademde ze diep in en uit en sprak zichzelf toe: 'kom op Leonie, stel je niet aan, het wordt vast gewoon gezellig.'

104. Leonie en Mandy hebben een bijzondere avond

Ze had zich vast voorgenomen niets te laten merken aan Mandy. Ze zou gewoon neutraal doen. Dat had niet lang geduurd. Mandy had de deur open gedaan en met één blik gezien wat er aan de hand was. Dat had ze niet direct laten merken aan Leonie, maar dat had ze in de loop van de avond wel tegen Leonie gezegd. Mandy had haar op haar gemak gesteld, zoals ze dat altijd deed. Ze had Leonie omringt met hartelijkheid en liefde. Ze hadden samen gegeten en het over Julia gehad, over het weer, over allerlei veilige onderwerpen. En ondertussen hadden ze gegeten, kouseband met kip en zilvervliesrijst, werkelijk heerlijk! Langzaam ontspande Leonie. Ze dacht dat ze het voor elkaar had, dat Mandy niks merkte en ze een 'gewone' gezellige avond konden hebben.

Toen ze na het toetje met koffie op de bank zaten, had Mandy Leonie geconfronteerd. "Je bent in de war hè? Ik zie het aan je. Het geeft niet." Leonie deed haar mond open om iets te zeggen, om te zeggen dat er niets aan de hand was, maar er kwamen geen woorden uit haar mond. "Stil maar, je hoeft niks te zeggen", had Mandy haar sussend toegesproken. Ze had haar hand op Leonie's knie gelegd waarna die knie in brand leek te staan, de warmte verspreidde zich steeds verder door haar lichaam. Leonie hoorde even niet meer wat Mandy zei, al haar aandacht ging naar die hand. Mandy zag het. "Ik moet dat niet doen", zei ze terwijl ze haar hand weer naar zich toe trok. "Ik raak makkelijk mensen aan, maar het verwacht jou nu nog meer. Ik zal proberen me in te houden". Ze glimlachte. Leonie protesteerde. "Dat is nou ook weer niet nodig", kon ze er nog net uit krijgen.

Ze vertelde Mandy over haar vlinders, over de gevoelens die ze al weken had. "Liefje, de dag dat ik je zag hier buiten op de galerij, wist ik al dat ik voor je zou vallen", zei Mandy, "ik wist alleen ook meteen dat dat niet makkelijk zou worden, omdat jij... jij hebt een heel andere achtergrond en ik mag je nooit dwingen of overhalen. Jij moet bij jezelf blijven. Je mag nergens spijt van krijgen. Ik zou het mezelf nooit vergeven als ik je pijn zou doen". Leonie schudde haar hoofd. Mandy zou haar geen pijn doen, dat wist ze zeker. En nu Mandy dit had gezegd... Leonie had het ook gevoeld, de magnetische aantrekkingskracht vanaf het moment dat ze Mandy voor het eerst had ontmoet. Ze had het alleen niet herkend omdat ze nu eenmaal niet op vrouwen viel. Of omdat ze dácht dat ze niet op vrouwen viel. En nu was alles ineens anders.

Tegen half twaalf ging Leonie naar huis. Ze stond op en liep naar de gang. Mandy liep achter haar aan. Bij de deur draaide Leonie zich om om Mandy gedag te zeggen. Ze twijfelde. Wat nu te doen? Mandy twijfelde ook even. Even leek de tijd stil te staan. De muren verdwenen, het enige dat er nog was, waren Mandy en Leonie. Leonie en Mandy. Het moment duurde een seconde, of tien jaar. Er leek een nieuw universum te ontstaan terwijl ze elkaar in de ogen keken. Mandy legde een arm om Leonie heen. Hun hoofden kwamen steeds dichterbij elkaar totdat hun lippen elkaar vonden.

105. Leonie kan niet slapen

Thuis, achter haar eigen voordeur, landde Leonie weer op aarde. Wat was er gebeurd? Met haar vingertoppen raakte ze haar lippen aan. Ze had zojuist met Mandy gezoend! Met een vrouw! Als bevroren stond ze daar in haar gang. Zij, Leonie, had met een vrouw gezoend. En het was zo fijn geweest! Een deel van haar wilde het liefst terug, terug naar Mandy, naar haar zachte, lieve stem, haar liefdevolle handen en die warme lippen. Maar ze deed het niet. Haar rationele deel won. Toch stond ze nog een hele tijd daar in die gang, alsof ze op een kruispunt stond en moest besluiten wat te doen.

Ze dronk een glas water en ging naar de badkamer en terwijl ze zich uitkleedde, besepte ze dat ze helemaal niet zou kunnen slapen en dus trok ze haar yogabroek aan en de grote trui die ze reserveerde voor pyamadagen. Ze schonk nog een glas water in en ging met een fleecedeken op de bank zitten. Wat was er gebeurd? Haar leven was van de rails gelopen. Ineens zag ze allemaal beelden voor zich. Haar kinderen. Hoe moest ze het haar kinderen vertellen? Stel dat ze een echte relatie zou krijgen met Mandy? Zij en Mandy. Wilde ze dat? Haar kinderen zouden haar afschieten! En Julia... die arme Julia die het al zo moeilijk had met de vriendin van Erik. Wat moest ze wel niet denken als haar moeder met een vrouw... Nee, het kon niet! Ze kon en mocht geen relatie krijgen met Mandy! En Erik... ze had hem net de les gelezen dat hij geen rekening hield met zijn kinderen en dat hij haar op de hoogte moest stellen als er zich grote veranderingen voordeden in zijn leven. Straks moest ze hem op de hoogte gaan stellen van het feit dat zijn ex-vrouw nu een relatie had met een vrouw! Weer schudde Leonie haar hoofd. Het kón gewoon niet. Als verdoofd zat ze op de bank.

Ze wilde dat ze kon huilen. De spanning eruit. Haar hoofd zat zo vol dat hij leek te ontploffen. Aan de ene kant zag ze alle mensen waar ze van hield en die haar kenden zoals ze was en aan de andere kant was daar Mandy, die haar lokte naar een heel nieuw avontuur. Een leven zonder hardheid en kou, een leven vol liefde en genegenheid. Voor de zoveelste keer schudde ze haar hoofd. Het kón en mocht gewoon niet. Ze had drie kinderen! Dit kon gewoon niet gebeuren!

Zo zat ze uren op de bank, te peinzen, haar hoofd te schudden. Uiteindelijk viel ze in slaap onder haar fleecedeken. Ze werd halverwege de ochtend doodmoe en met hoofdpijn wakker. Ze had allang op haar werk moeten zijn! Maar ze kon helemaal niet nadenken en besloot zichzelf ziek te melden. Ze was nog lang niet uitgedacht.

Leonie is een vrouw van tegen de veertig, ze zou je buurvrouw kunnen zijn. Ze is net gescheiden en verhuisd naar haar eigen appartementje, waar ze een nieuw leven opbouwt, samen met haar drie kinderen waarover ze het co-ouderschap deelt met haar ex-man.

'Het verhaal over Leonie heb ik gedeeltelijk geschreven uit mijn eigen ervaringen. Echter, na verloop van tijd komen de personages tot leven en lijken ze soms andere wegen in te slaan dan ik zelf van plan was. Andere wegen dan mijn eigen ervaringen beslaan. Het is erg leuk, en leerzaam, om daarin mee te gaan en die andere wegen te ontdekken.' (aldus de schrijfster, Marjolein)

Deze PDF bevat aflevering 66 t/m 105 van het vervolgverhaal over Leonie. De andere afleveringen zijn te vinden op de website van de schrijfster:

marjoleinschrijftover.nl